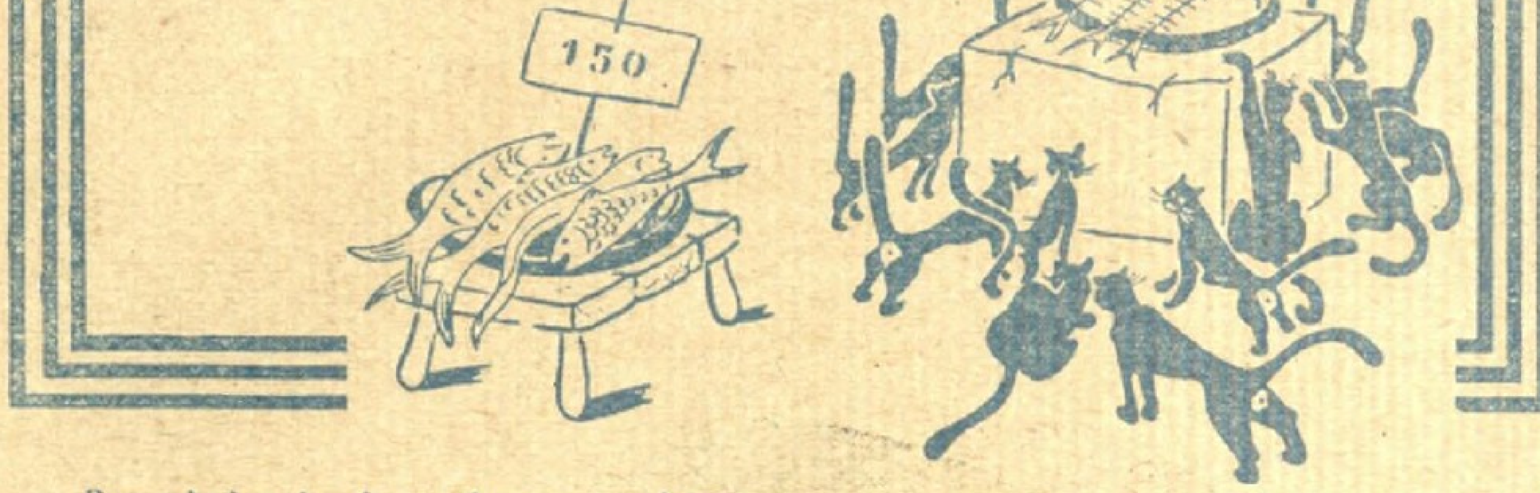
Akbaba

İngilterede çıplaklar cemiyetinin güzellik kraliçesi seçildi (Gazeteler)

— Aman Yarabbi, herkesin önüne utanmadan nasıl çırçıplak çıkabiliyorlar...

Ucuzdur vardır illeti.
Pahalıdır vardır lezzeti.

Bununla beraber bazen hem ucuz, hem lezzetli şeyler de bulabilirsiniz

Meselâ SANA margarini!

250 gr lık bir SANA paketi yalnız 90 kuruşa satıldığı halde, SANA margarini hem lezzetli, hem de besleyicidir. Türkiye'nin en modern fabrikasında gayet sıhhî ve temiz şartlar altında, nebatî yağlar ve pastörize süt ile imal edilen SANA sâf ve hazmı kolaydır.

Pastalarınızı SANA ile yapınız, çocuklarınıza SANA sürülmüş ekmek veriniz. SANA margarininin bol miktarda ihtiva ettiği A ve D vitaminlerine ihtiyaçları vardır

Al..ye..ve anla

Sana

kahvaltılık margarini

1 kilo SANA'ya
20.000 U.I. Vitamin A
1.000 U.I. Vitamin D
ilâve edilmiştir.
U.I.: Unite Enternasyonal.

Grafika

34-5 52

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ★ Konfor ★ Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

Plus qu'un savon de toilette notre nouveau

Kremli

PURO

Prix de vente à Istanbul

1 LIVRE

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS

PURO

173 **LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.**

AKBANK

LİRALIK
BİR HESAPLA

Ev Sahibi Olabilirsiniz

Son para kabul günü

6 EYLÜL

AYRICA PARA İKRAMİYELERİ

Akbaba

Sayı : 75 — Cilt : 3 — 20 AĞUSTOS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

S.75, C.3, 20 Ağ.1953

Balta!

Galiba kan bulaştığı için olacak : Çocukluğumdanberi Kurban bayramını sevmem. Eskiden, Beylerbeyindeki ahşap evimizde, bir kaç gün evvelden, âdeta bir cenaze hazırlığı başlardı: Koyunun gözlerini bağlayacak tülbentler alınır, boynunu kesecek bıçaklar bilenir, güzel kokulu dumanı savrulacak öd ağaçları, buhurdanlara konurdu.

Tekbir seslerine gözyaşlarımızın bile karıştığını hatırlıyorsunuz elbet!

Şimdi, ev sahibi kiracısını, delikanlı sevgilisini, hattâ evlât anasını, kör çakiyle boğazlıyor da, acemi kalemden çıkmış üslûpsuz roman gibi, kirpiğimiz yaşarmadan okuyup geçiyoruz.

Kurban mı?..

Siz de benim kadar gazete görüyorsunuzdur elbet: Doğu illerinde kurban edilmedik inkılâp kalmış mı?.. Başta harf inkılâbı olmak üzere...

Biz, Atatürk devrimlerini 1950 de kırpıp kırpıp rey pusulası diye seçim sandığına atan insanlarız. Şimdiye kadar, irticaın sehpasında sallanmadığımıza şükredelim.

Hani, ormanda ağaçları bir korku, bir telâştır almış. Yeşil yapraklar, rüzgârın sesiyle birbirlerine fısıldaşmağa başlamışlar:

— Balta icat edilmiş... Mahvolduk, hepimizi kesecekler!..

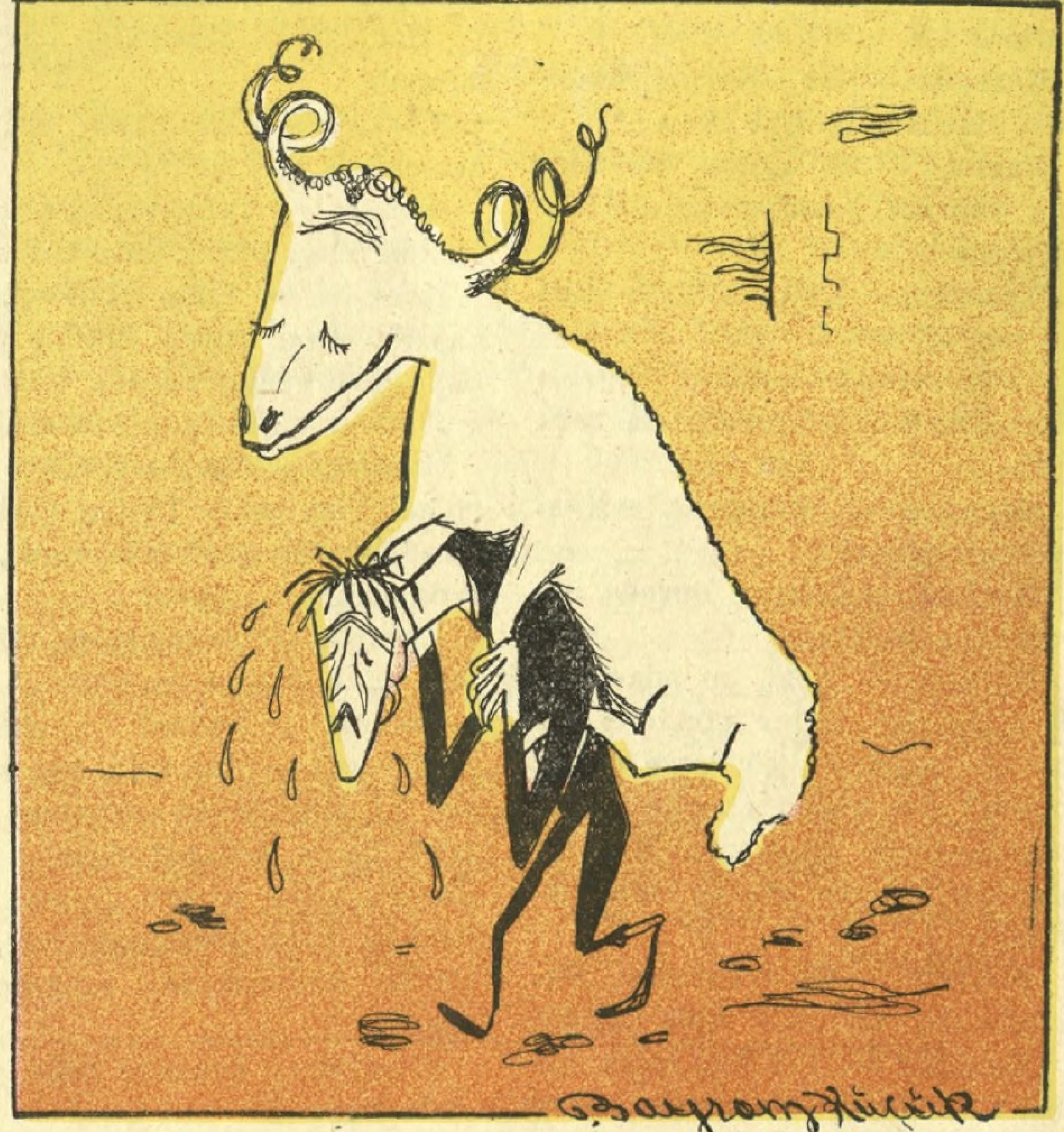
İhtiyar çınar :

— Hayır çocuklar, hayır, demiş... İçinizden biri ihanet edip sap olmazsa, hiç bir şey yapamaz!

Hey yaradana kurban olduğum şeftali derili, üzüm gözlü, ayva göbekli plâj güzelleri... Hele siz şöyle bir yana durun da, ben korkudan ensemi kaşıyarak politikacılara sesleneyim:

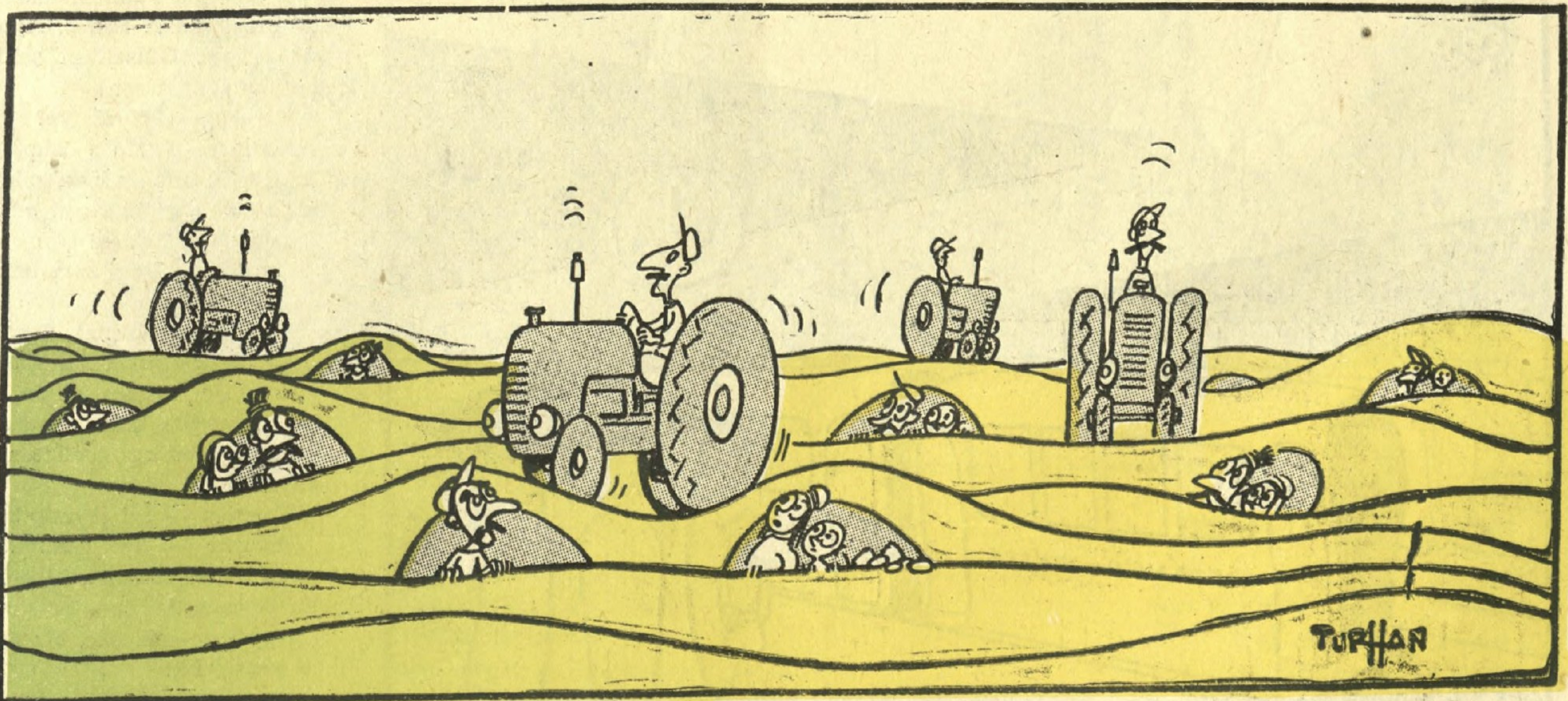
— Baylar!.. Allah rızası için, gelecek 14 Mayısta baltaya sap olmayın!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

KURBAN BAYRAMI!..

Akbaba, sevgili okuyucularının Kurban Bayramını saygıyla kutlar...

UYANDIRILMIŞ TOPRAK!..

403

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

YİRMİ ÜÇÜNCÜ FASIL

(Karagözle Hacivat, Cevat Dursunoğlu'nun Karpiç babaya yazılmış tezkeresini alıp odadan çıkarlar.)

Karagöz — Bu Karpiç baba kim, Hacivat, tanıyor musun?

Hacivat — Kulağıma bu isim pek yabancı gelmiyor ama, tanımıyorum!

Karagöz — Evliyaullahtan biri mi acaba?

Hacivat — Olabilir. Burası Hacı Bayram gibi velîlerin şehridir.

Karagöz — Ankaranın evliyası çok demek?

Hacivat — Çoktur, burada mu radına eren erene!

Karagöz — Peki, bu adam bizi evliyadan birine göndereceğine bir zengine gönderse olmaz mıydı? Biz ondan ahrette şefaat edecek birini istemedik. Bizi bir kaç gün misafir edecek birini istedik.

Hacivat — Ne biliyorsun, Karagöz, bu da belki öyle biridir.

Karagöz — Sen hiç falan baba, filân baba diye zengin işitmedin mi? Zengin kısmı, bir çıkarı yoksa, bedavadan kimsenin ne anası olur, ne babası!

Hacivat — Dur bakalım, belki de bu zat eski Bektaşi babalarından biridir. Ankarada böyleleri de eksik olmaz.

Karagöz — Ah keşke, böyle biri olsaydı! Malûm ya, erenler hoş sohbet, misafirperver, mükrim adamlardır. yer, içer, can sohbetleri eder, Ankaranın tadını çıkarırdık. Bunu nasıl anlamalı?

Hacivat — Meslekten birini bulmalı!

Karagöz — Meslekten biri ne demek?

Hacivat — Tekkeyle, şeyhlikle alâkası olan birini bulmalı!

Karagöz — Ulan Hacivat, enayilik etme, burası inkılâp partisi! Şeyh meyh burada bulunur mu? Onu başka yerde arayalım!

Hacivat — Dur hele, böyle biri hatırıma geldi. Benim eskiden tanıdığım bir şeyhzade vardı, burada çalışıyor şimdi!

Karagöz — Saçmalama, Hacivat, açlık başına mı vurdu?

Hacivat — Neden?

Karagöz — Bir defa, sen kimsin ki şehzadeden ahbabın olacak? Sonra saltanat devri kapanalı ne kadar zaman oluyor. Ankarada, Ulus idarehanesinde, H. Partisi merkezinde şehzade ne arar?

Hacivat — Şehzade değil, şeyh zade be!

Karagöz — Şeyh zade de olsa, yine bulunmaz!

Hacivat — Var, diyorum sana Karagöz, çok eski ahbabımdır.

Karagöz — Nerede, burada mı?

Hacivat — Evet, burada, Halk Partisi merkezinde, Ulus gazetesinde.

Karagöz — Ne iş yapıyor?

— Koçanızın başına elektrik süpürgesini öldürmek kastiyle mi vurdunuz?..

— Hayır hâkim bey, temizlemek kastiyle!..

Hacivat — Ne iş yaptığını bilmem ama, tuhaf yazılar yazıyor.

Karagöz — Tuhaf yazılar mı?

Hacivat — Evet, çok nekre adamdır. Bir defa görsen gülmeden katılırsın!

Karagöz — Meslekdaşız desene!

Hacivat — Onun gibi bir şey!

Karagöz — Aman Hacivat, bu adamı neredeyse bulalım, tam işimize yarayacak biri. Adı ne?

Hacivat — Şeyh Nureddin-i Efganî!

Karagöz — Ulan, bu ne biçim isim?

Hacivat — Eskiden böyle derdik, şimdi ne deniyor, bilmiyorum?

Karagöz — İsmin yenisi, eskisi olur mu be?

Hacivat — Olmaz olur mu? Asıl modaya tâbi olan budur. Bunun yanında kadın modası devede kulak kalır. Sen o: Aytenleri, Gültenleri, Gülselileri sahici ad mı sanıyorsun sen?

Karagöz — Nedir ya?

Hacivat — Moda isim, onlar! Bu türlü isim modası çıkmadan hiç şüphe etme ki, asıl adları ya Ayşeydi, ya Fatma!

Karagöz — Peki ama, onlar kadın, bu erkek!

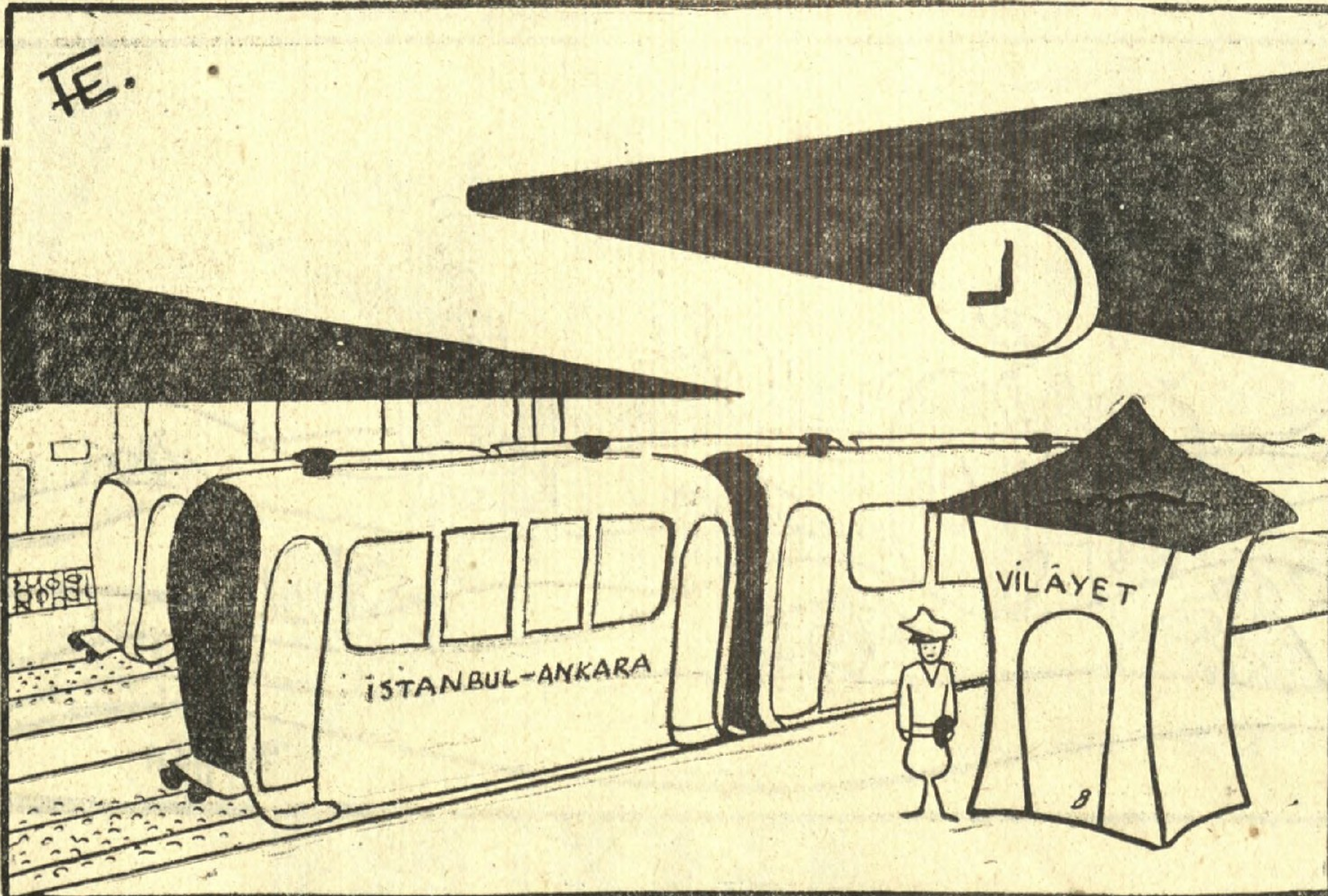
Hacivat — Olsun! Erkeklerde de bu moda vardır. Eskiden bilmez misin, herkes adının başına bir (esseyyit) takar (sadat) tan geçinir, üstelik devletten maaş alırdı.

Karagöz — İyi şeymiş be?

Hacivat — Ne zannettin. İyi şeydi elbet! Hürmet, itibar, üstelik de maaş!'

Karagöz — Keşke, biz de böyle yapsaydık!

Hacivat — O devre pek yetişmedik, Karagöz! Bizim zamanımızda daha çok (zadelik) almış yürümüştü. Paşazade, beyzade derken birinci cihan harbinde iş

Vilâyetle Belediye ayrıldıktan sonra :
AKBABANIN TEKLİFİ!..

bulgurzadeye, pirinçzadeye kadar düştü. Sonra zadelikler tornistan edildi, (oğlu) oldu: Falan oğlu, filân oğlu. Şimdi de moda Alplerde, Erlerde!

Karagöz — Peki, bu zatın adındaki (Efganî) ne oluyor? Hem nekre adamdır, görsen gülmeden katılırsın, diyorsun, hem de (Efganî) diye ad takmış? Feryatla figanla nekrelik bir arada gider mi?

Hacivat — Öyle Efgani değil, bununki memleket adı! Hani, Ankaravî, Konyavî yok mu, bu da onun gibi Efganî!

Karagöz — Afganistanlı mı yani?

Hacivat — Rengi Hindistanîdir ama, Afganlımı, Hintli mi, bilmem?

Karagöz — Aman, çok merak ettim, şunu bir bilene sorup bulalım, Hacivat!

Hacivat — Soralım ama, şimdi isim modası değişti. Ne şeyhlik kaldı, ne Afganlılık! Sorarken bir pot kırarım diye korkuyorum.

Karagöz — Bak, şu gelene soralım, Hacivat, o da senin dediğin gibi biraz Hindistanî! **(Koridorda çok esmer, tıknaz biri yanlarından geçerken karşılarlar.)**

Hacivat — Affedersin, burada Şeyh Nureddin Efganî adlı birini tanır mısın?

Esmer adam — **(Her ikisini baştan aşağı öfkeli bakışlarla süzdükten sonra)** Siz Ticanî misiniz, yoksa Demokrat Parti casusu mu?

Hacivat — Estağfurullah, her ikisi de değiliz, ne münasebet?

Esmer adam — Öyleyse kullandığınız bu ağız ne?

Hacivat — Hangi ağız?

Esmer adam — Kullandığınız bu ağız!

Karagöz — **(Yavaşça)** Hacivat, herif çatlakça galiba! Sen şöyle dur da ben konuşayım! **(Esmer adama)** Affedersin bilâder, kendi ağzımızı kullanmak yasak mı?

Esmer adam — Bu şekilde olursa yasak! Bu ağzı kullanmakta devam ederseniz, sizi müfrit sağcı diye ihbar eder, Ankarada ki suikastçıların mahkemesine göndertirim!

Karagöz — Etme, eyleme yahu! Biz sana ne yaptık? Bunca yıllık ağzımızı nasıl değiştirelim? Gecelik takkesi mi bu?

Esmer adam — Bilmem, ben o kadar söylerim!

Karagöz — Ağzımızı değiştirmek için ne yapalım?

Esmer adam — İlk önce bu kafalarınızı değiştirin!

Karagöz — **(Yavaşça)** Herif adamakıllı çatlak, Hacivat! Bağsız dolaşacak takımdan değil!

Esmer adam — Bağımsız mı dedin?

Karagöz — **(Kekeliyerek)** Şey.. yani...

Esmer adam — Sen bağımsız mısın?

Karagöz — Görüyorsun ya, bağlı bir yerim yok, bağımsızım!

Esmer adam — Ben bağımsız olamam!

Karagöz — Bak, bu söz doğru! Bağlanmalı, hem de adamakıllı bağlanmalısın?

Esmer adam — Eskiden öyleydim ama, 50 seçimlerinde iş değişti!

Karagöz — **(Yavaşça)** Aman Hacivat, ağzıyle söylüyor, zincirden boşanma zırdeli! **(Esmer adama)** O zaman mı çözüldün?

Esmer adam — Büsbütün değil! Yalnız eski bağlılığım kalmadı!

Karagöz — Seni kim çözdü?

Esmer adam — Kim çözecek, kendim çözüldüm!

Karagöz — Kendi kendine nasıl çözüldün?

Esmer adam — Nasıl çözüleceğim? Halk Partisi, 50 seçimlerini idaresizliği yüzünden kaybedince ben de yavaş yavaş çözüldüm, Ama, ben sizin gibi Halk Partililere târîze kalkanlara karşı onları müdafaadan geri durmam!

Karagöz — Biz kime târiz ettik?

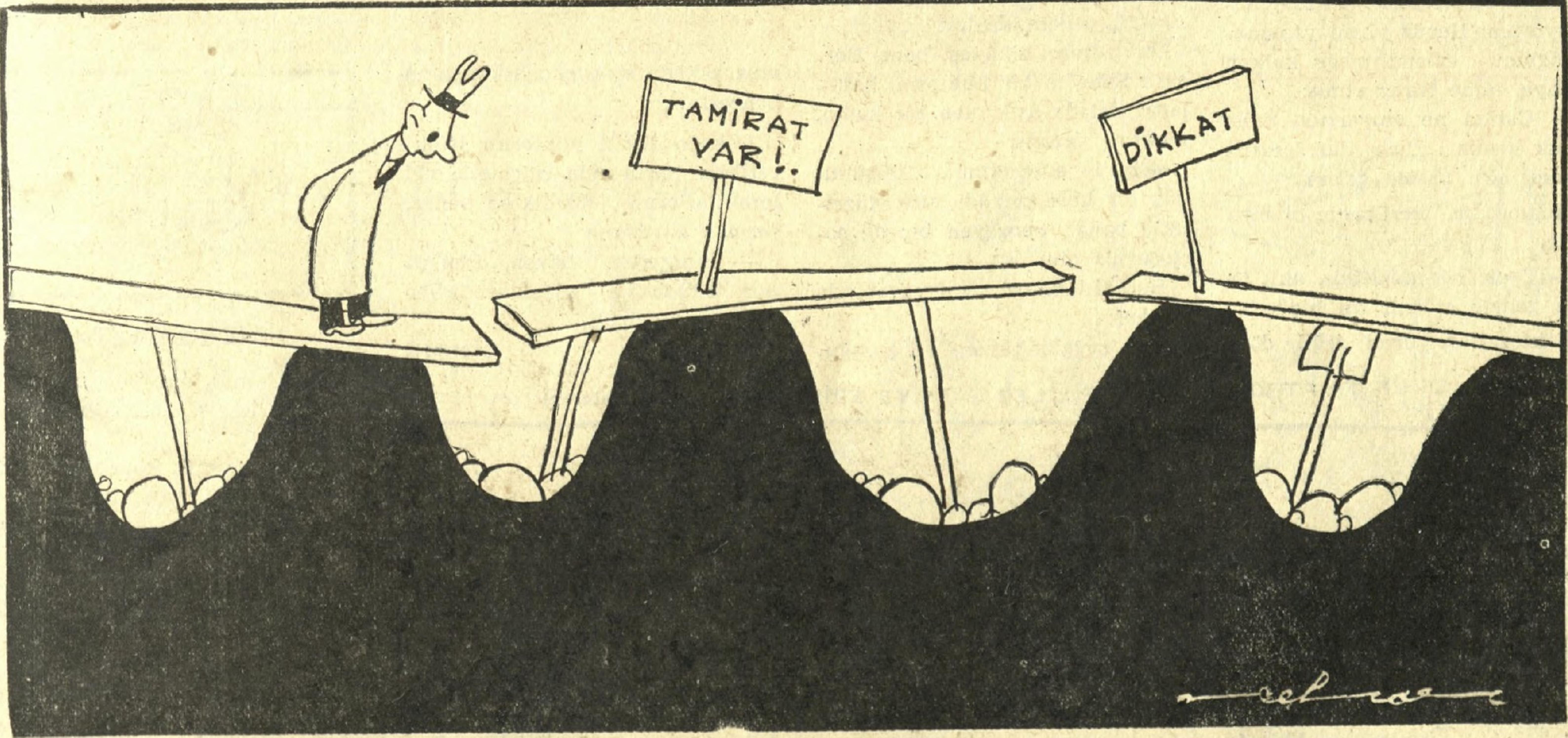
Esmer adam — Şeyh Nureddin-i Efganî, dediniz ya? Sizin şeyh Nureddin-i Efganî dediğiniz adam, Halk Partisi münevverlerinin gözbebeğidir. Tekkesini kendi eliyle kapayan ihtilâlcilerden biridir. Afganlı değil, Boğaziçi kıyılarında doğmuş bir Türk çocuğudur. Renginin biraz koyu esmer olmasına gelince: İnkılâp ateşile yanıp kavrulduğu için öyle karardı. Ona, Şeyh Nureddin-i Efganî demezler, Nureddin Artam derler. Otuz sene **(Toplu İğne)** adiyle inkılâp yolunda iğne ile kuyu kazdı. Yıllarca Ankara Radyosunda, Radyo Gazetesini okudu. **(Şen ve esen kalınız!)** sözü, gençliğe ondan yadigâr kalmıştır, anladınız mı?

Karagöz — Affedersin bilâder, hatırımızda yanlış kalmış! Nureddin Artam diyecektik, yanıldık. Bize bu zatı gösterir misin?

Esmer adam — Dur, saatime bakayım! Daha vakt-i kerâhat gelmemiş! Onu şimdi şu karşıda ressam karikatürist Ratip Tahirin odasında bulursun!

— Yirmi üçüncü faslın sonu —

AKBABACI

LÂLELİ YOLUNDA :

İstanbullu — İstanbulun yedi tepe üzerine kurulduğunu söylerlerdi de inanmazdım!..

ÂFİYET OLSUN

Köşe başında sefil kıyafetli bir adam sallana sallana bize yaklaştı:

— Beyler, açım... Beş on kuruş verin de ekmek alayım!...

Leş gibi rakı kokuyordu...

Arkadaşım 25 kuruş uzattı:

— Al bakalım, şununla bir ekmek al da şeref ve âfiyetimize iç!...

YÜZME HAVUZU !

Bir yeni zengin malikânesinde üç tane yüzme havuzu yaptırmak kararındadır. Arkadaşı soruyor :

— Fakat neden üç tane?

Yeni zengin cevap veriyor :

— Bir tanesi soğuk sulu, bir tanesi sıcak sulu bir tanesi susuz.,

— İki tanesini anladım. Fakat susuz yüzme havuzu ne demek?

Yeni zengin omuzlarını sinirli sinirli sallıyor :

— Yüzme bilmeyen ne kadar çok dostum var, bilmiyor musunuz?.

EHEMMİYETSİZ ZİYAN

Gazete müvezzii ile bir müşteri arasında:

— Ufaklığınız yoksa zarar yok. Gazetenizi alın da parasını yarın verirsiniz.

— Ya, bu gece ölürsem?

— Aman efendim! Bu kadarcık bir ziyanın ne ehemmiyeti olur?...

405

Doksan ikilik baba !..

Bu hafta, gazetelerin en tuhaf haberi şu: Doksan iki yaşında evlenen bir doktorun çocuğu olmuş!

Hekimlik ilmi buna, belki «Yaradılış mucizesi» diye bir ad takar. Dünya gazeteciliği, röpörtaj muharrirleri ve fotoğrafçılariyle damat beyin ziyaretine koşacaktır:

— Kuvvetinizi neye borçlusunuz?

— En çok ne yersiniz?

— İçki kullanır mısınız?

— Kadınlara karşı?..

Bir sürü sual ve bir yığın resim: Doktor bey konuşurken, doktor bey düşünürken, doktor bey gülerken ve galiba hepsinden çok da doktor bey uyuklarken!.. Doksan iki yaş bu, doksan iki... İnsan, o kadar yılı yaşıyacak olsa değil, bir iki, üç diye sayacak olsa yine yorulur!

Ama, ikinci çocukluğunda çocuk sahibi olan bu muhterem babaya - hekimler, hocalar, profesörler ve gazeteciler ne derler,-se desinler - dünya efkârı, uzaktan birbirine göz kırparak, katıla katıla gülecektir!

Bir de: «Takma dişle memnu meyve yenmez!» demişler... Lâf!.. İşte asırlık doktor âfiyetle yemiş ve hazmetmiş bile!..

Güzel bir izdivaç fıkrası hatırlıyorum: Henüz yirmi yaşındaki oğlunu evlendirmeğe kalkan babaya, anne itiraz etmiş:

— Canım ne oluyorsun, daha çocuk henüz... Biraz dur, gezsin. tozsun, aklı başına gelsin...

Adamcağız, tecrübenin mantığiyle:

— Yook, hanım demiş, aklı başına gelirse evlenir mi hiç?..

Doktor bey, yirmi değil, doksan iki yaşında olduğuna göre, elbet aklı başına gelmemiş, denemez. Öyleyse?.. Olsa olsa aklı başından gitmiştir!

Eeee, akıl denen bu ışıktan kuş, doksan iki yıllık harap yuvada oturacak değila... Kimbilir, daha yeni, daha mamur bir yere konmak için kaç sene evvel uçtu!

Bence, asıl mühim olan, asırlık bir ihtiyarın evlenmesi değil, bu izdivaçtan bir sevgili yavrucuk dünyaya gelmiş olmasıdır!

Acaba bu muhterem baba, titrek elleriyle kundağı kucağına alıp, şöyle can-ü gönülden:

— Evlâdım, diye, bu çocuğu göğsüne basacak, benimseyebilecek midir?

Hani, seksen yaşına kadar bekâr kalmış bir adam, mahallenin güzel bir kızıyle izdivaca kalkınca, akrabaları itiraz etmişler:

— Ayol, bu yaşa kadar evlenmedin. Ne yapacaksın bundan sonra sanki?.

İhtiyar bekâr, budala budala:

— Bir evlât sahibi olmak istiyorum, deyince, karşısındakiler, cidî bir sesle:

— Öyleyse başka bir kız al, demişler...

— Neden?

— E, o namusludur!

Bu izdivaç hikâyesi bana Bernard Shaw'ın bir nüktesini hatırlattı: Üstada âşık olan bir kadın, mektup yazmış:

«Sizinle evlenelim... Düşününüz bir kere, zekâda size, güzellikte bana benzeyen bir de çocuğumuz olur...»

Bernard Shaw, zarif cevabında sormuş:

«Ah sevgili bayan, ya çocuğumuz zekâda size, güzellikte bana benzerse?!..»

Doksan ikilik doktorun iffetli refikası huzurunda hürmetle eğilerek aflerini diledikten sonra, sormak istiyorum:

— Muhterem bayan, çocuğunuz zekâda ve güzellikte kime benziyor acaba?..

ÇİMDİK

YAZISIZI..

MERHAMET

Bay Cemal, eve yorgun argın dönünce karısı, şefkatle karşıladı:

-- Vah zavallı kocacığım. Sana ne kadar acıyorum.

— Bu merhamet neden icap etti?

— Mektep arkadaşım Nebile'yi tanıyorsun. Kocası ona Adada bir köşk tutmuş, birçok masrafa girmiş.

— Olabilir. Nebile'nin kocası zengin bir adamdır. Fakat bana niçin acıyorsun?

— Senin mağrur bir adam olduğunu biliyorum. Mektep arkadaşımın yanında küçük düşmemi istemiyeceksin, bana da bir köşk tutmağa mecbur olacaksın da ondan!

ŞEHİR TİYATROSUNDA PARTİLİLER TASFİYE EDİLECEK (Gazeteler)

Gazeteci — Bari rol yapabiliyor musunuz?..

Partili — Sen ne diyorsun oğlum! Buradan çıkmamak için şimdi ne roller yapacağım!..

406

SÜZME SÖZLER

★ Kulübede gülmek, sarayda ağlamaktan yekdir.

★ Ayıyı giydir dayı olur!.

★ Düşünmeden söz söylemek, nişan almadan kurşun atmağa benzer.

★ Kuyuya tükürme: Gün gelir suyunu içersin!

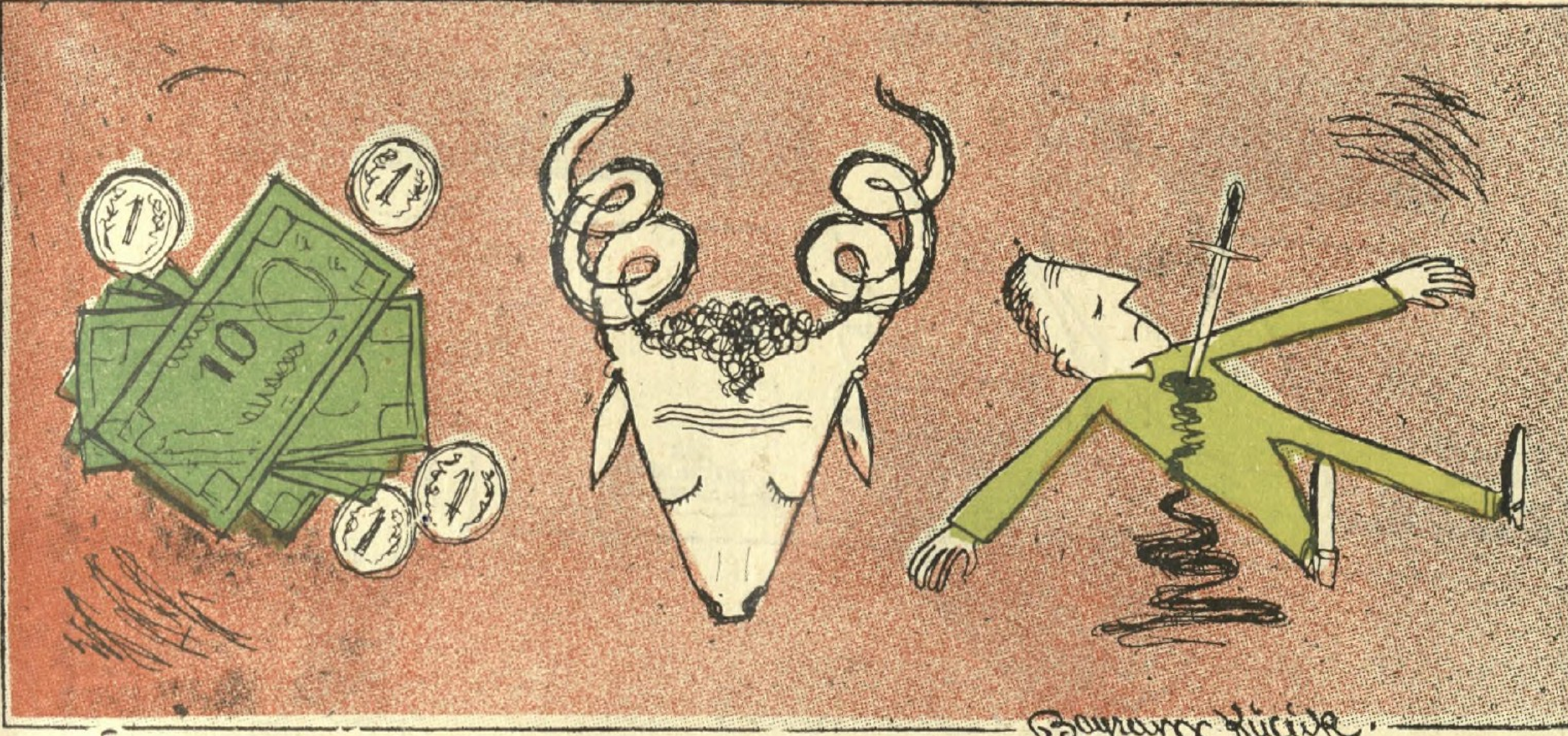
★ Aşk: Büyük sözlerle başlar, ince sözlerle devam eder, kaba sözlerle biter.

★ Kibar adam metresinin yanında yaşar, karısının yanında ölür.

★ Kadınlar iki türlüdür: Baştan çıkanlarla baştan çıkaranlar.

★ Ne tuhaftır, yapılan bir iyiliği daima hatırlaması icap eden kimse unutur, unutması lâzımgelen hatırlar.

★ Müsavat, daima bizden üstün olanlara tatbik etmek istediğimiz bir kaidedir.

KURBANLARIMIZ!..

TALİH

Bayanla hizmetçi arasında:

— Pervin, kızım! Bir şangırtı işittim. Gene bir şey kırdın, galiba?

— Evet hanımcığım! Lâkin bu sefer talihim varmış, sadece iki parça oldu.

— Sen buna talih mi diyorsun?

— Değil mi ya, hanımcığım? Bin parça olduğu vakit, yerden parçaları toplamanın ne kadar eziyetli olduğunu bilseniz!

Meşhurlara Dair

ÜZÜMLER

Yeni zengin, yemek masasında, davetlilerine yedirdiği şeylerin kaça mal olduklarını söylermiş. Yemeğin sonunda yenilen üzüm için «Hüda şahidimdir, kilosunu iki liraya aldım» deyince, misafirlerden biri boşalan tabağı uzatarak şöyle rica eder:

— Elli kuruşluk daha lütfeder misiniz?

TERSİNE!

Birleşmiş Milletler Cemiyetinin reisi olan Spaak, Birleşik-Devletlerde konferanslar turnesine çıkar.

Bir konferansından sonra bir kadın şevkle haykırır:

— Ah Mösyö Spaak, konferansınız çok güzel oldu. Charles Boyer gibi söylüyorsunuz, ve tıpkı Wintson Churchill'e benziyorsunuz.

Belçikanın büyük devlet adamı şu cevabı verir:

— Ah Madam, keşke Charles Boyer'ye benzesem ve Wintson Churchill gibi söyleseydim!

SUSTURAN CEVAP

Yıldızlar hakkında konferans veren bir âlime, bir kadın sormuş:

— Mademki, dediğiniz gibi, bizim seyyaremiz bukadar küçüktür, ve kâinat da o derece büyüktür, Tanrı bizim dünyamızı düşünür mü hiç?.

— Allahın bizim dünyamızı düşünmesi, bizim dünyamızın küçüklüğünden değil, kendisinin büyüklüğüyle mütenasiptir bayan!

AZİM!

İngiliz kraliçesinin kız kardeşi Prenses Marguaret ile eski mürebbiyesi arasında bir konuşma:

Mürebbiye — İnsanda azim olursa dünyada imkânsız hiç bir şey yoktur...

Prenses — Yok mudur?. O halde tüpten çıkardığınız şu diş macununu, gerisin geri tüpe sokun bakalım!.

MİLLÎ CİMRİLİK

İskoçya cimriliğin millîleştiği yerdir. Fakat orada bile cimriliğin bu dereceye vardığını, bilmem, biliyor musunuz: İskoçyalı bir çiftlik sahibi, çiftliğinin hesaplarına bakmış, neticede kendi kendine mırıldanmış:

— Anlaşıldı, çiftliğin köpeğini savmak lâzım geliyor. Ne yapayım bundan sonra onun yerine ben havlarım!

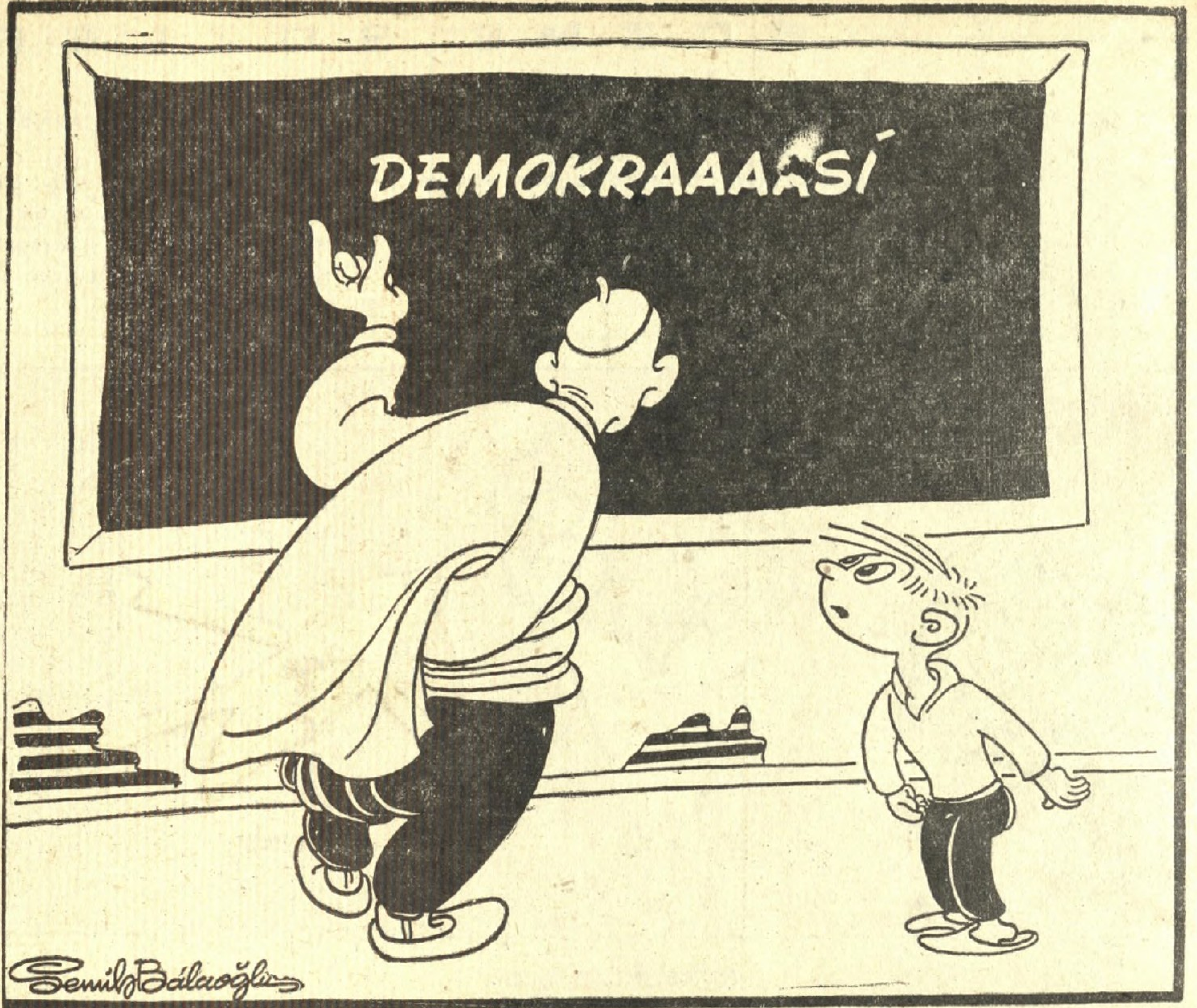

— Evet, Beria'yı birazıcık tanıyorum!..

407

HİKÂYE

Acele İş

— Tecvidi unutma, dört elif miktarı çekeceksin : Demokraaaasi!..

Kapı açılır, Ahmet içeri girer, elinde paketler, bir çiçek buketi ve içki şişeleri vardır, onları masanın üzerine bırakır... Yazıhanenin gözünden bir ayna çıkarır, saçlarını düzeltir, biraz kolonya sürer, kendine çeki düzen verir ve sonra telefonu eline alır: «Alo, alo, sen misin Necdet? Bak Necdetçiğim sana ne diyeceğim, ben bugün at yarışlarına gelemiyeceğim... Efendim, nerede miyim? Yazıhanede...... Çalışıyorum... Evet bugün cumartesi ama işim var... Anlarsın ya... Hi, hi... Sen benim yeni daktilomu görmüş müydün... Evet Nevini, evet evet tıpkı Amerikan filimlerindeki daktilolar gibi Marilyn Monroe'ya benziyor... Öyle karım da güzel ama o esmer, bu sarışın... Hadi canım bırak şimdi ahlâk dersi vermeyi... Karıma ne mi dedim?... Büroda çalıştığımı söyledim... Tabii.. Yok canım o buraya hiç gelmez, âdeti değil... Daktiloya da, çok mühim bir iş olduğu için gelip bana yardım etmesini söyledim..

— Eve böyle eli boş gidilir mi yahu... Bir soğukluk götürsene!..
— Lüzumu yok, kaynanam evde!..

İş var galiba... Bakalım bir deneyeceğim... Yarın anlatırım, olur olur yarın görüşürüz... Teşekkür ederim, senin de talihin açık olsun... Galiba geliyor, asansör sesi var, hadi eyvallah...

Telefonu kapatır, tekrar kolonya sürer, şişeyi saklar. Kapı yavaşça vurulur.

— Giriniz.

Ahmedin karısı içeri girer.

— Aa! sen mi geldin?... Naciye, şekerim sana kaç defa yazıhaneme gelme diye söyledim, hiç hoş değil böyle çalıştığım yerde memurların arasında gelip gitmen. Bu kadar erkeğin çalıştığı...

— Ya daktilolar?...

— Canım, onlarınki vazife icabı!...

— Benimki de... Oturabilir miyim?

Ahmet sıkıntılı bir halde:

— Otur... Otur ama rica ederim yerleşme, birini bekliyorum.

— Daktilonu mu?

— Evet, çok işim olduğunu biliyorsun, çalışacağım. Ne istiyorsan telefonla da söyliyebilirdin...

— Yarım saat evvel, eve bir adam geldi, iri yarı, genç, boksör gibi bir adam Nevin hanımın kocası imiş.

— Daktilomun mu?

— Evet, öyle dedi!...

— Peki... sonra?...

Naciye, duymamış gibi şapkasını, pardösüsünü çıkarıp kapının arkasına asar, yazı masasının başına geçer daktilo makinesi ile oynamağa başlar.

Ahmet sabırsızlıkla:

— Peki ne dedi diyorum?

Naciyenin gözü çieklere ilişir:

— Ah ne güzel karanfiller, eve getirmek için mi almıştın?

Ahmet yutkunur:

— Evet, eve getirmek için...

— Misafir odasındaki vazoya sığar mı acaba?

— Sığmazsa saplarını kesersin... Peki ne dedi?...

— Kim ne dedi? Aaaa... Meyva ile içki de var. Bunlar daktilon için mi?

— Ne münasebet, benim canım istedi.

— Benim de istiyor, bir bardak verir misin?

— Bardak yok, unutmuşum...

Naciye bir sigara yakar, kanapeye oturur, bacak bacak üstüne atar, biraz eteğini yukarı çeker, sonra başını kaldırıp sigaranın dumanını havaya üfler:

— Bacaklarımı nasıl buluyorsun?

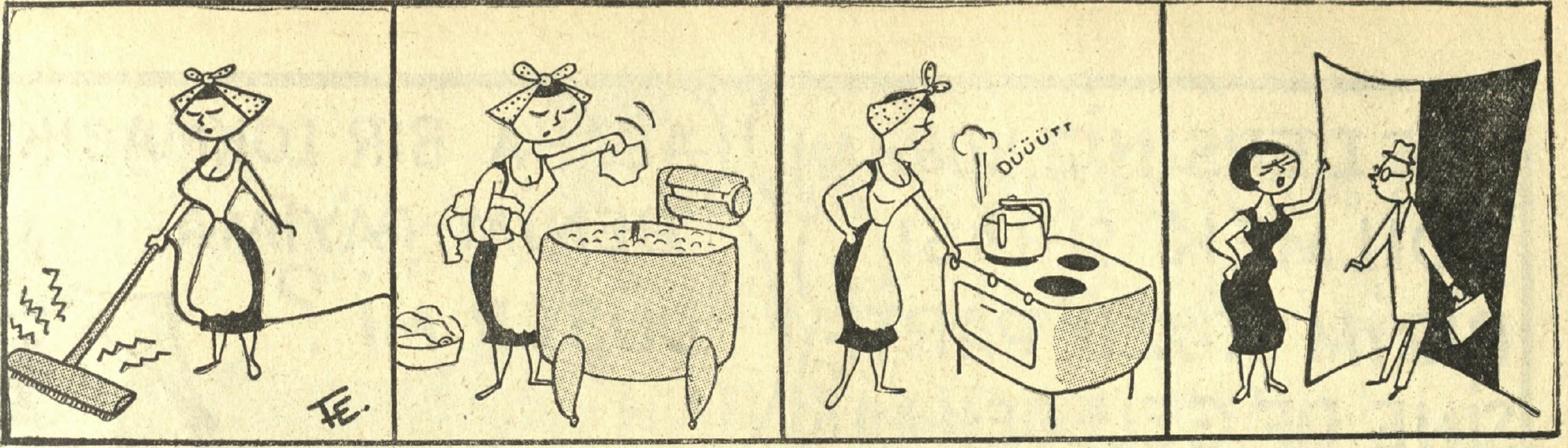
— Mükemmel.

— Amerikan filmlerinde, patronuyla evlenmek isteyen daktilolara benzemiyor muyum?... Ahmet bey yanıma gelip oturmaz mısınız?

— Bırak numarayı şimdi!...

— Rica ederim, biz daktilolar kötü muameleden hoşlanmayız, patronlar bize iyi muamele etmeli. Yanıma gelir misiniz?

— Anlatacak mısın?

. . . .

— Bugün yine temizlik, çamaşır, yemek yapmaktan canım çıktı. Hâlâ bir hizmetçi tutmıyacak mısın?..

— Yanıma gelirsen anlatırım!...

Ahmet çaresiz gidip kanapenin öbür ucuna oturur, Naciye ona doğru yaklaşıp kolunu omuzuna koyar, yüzünü yüzüne yaklaştırır, saçları ile oynamağa başlar.

— Naciye ne yapıyorsun, evde değiliz...

— Daktilolar hiç böyle yapmaz mı?... Ahmet bey, ben makine ile yazmasını bilmem ama, içki içmesini, meyva yemesini severim, çok istidatlıyım, emrederseniz bir haftada yazı makinesini de kullanmayı öğrenirim.

— Naciye!

Birden ciddîleşir:

— Evet şekerim, biliyorum, çok acele işin var değil mi?

— Evet çok acele.

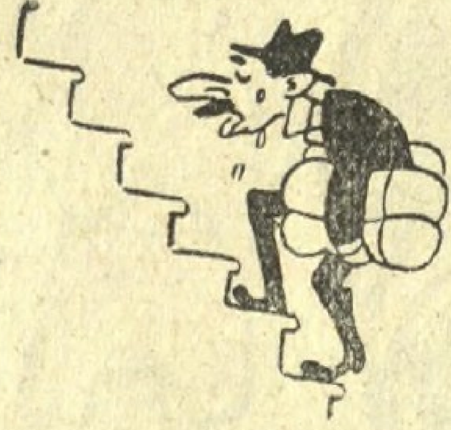
— İşte ben de onun için geldim, Nevin hanımın kocası «At yarışlarına gideceğiz, karım çok meraklıdır, fakat Ahmet beyin de işi varmış Nevini çağırmış, acaba siz bir çare bulabilir misiniz» dedi. Ben de ona izin verdim. Nevin hanımın yapacağı işi ben üstüme aldım, sana yardıma geldim, evlenmeden evvel olduğum gibi bundan sonra her cumartesi pazar daktilon olacağım, herhalde yazmayı unutmamışımdır.

diyerek bir kâğıt alıp makinenin başına oturdu:

— Emriniz?

— .... ?!?!......

ŞEYTAN

RÜYA

Çocuk annesine bir rüya anlatır:

— Küçük bir ırmaktan geçerken topum suya düştü. Kim çıkardı onu sudan anne?

— Ne bileyim ben... Rüyayı ben görmedim?

— Sen görmedin ama... Sen de ırmağın kenarında duruyordun......

○

BOYA

— Anne, babamın şişesinden şu fincana bir parça şarap koysana!...

— Ne yapacaksın şarabı?...

— Bebeğimin burnunu kırmızıya boyıyacağım!

— Şarapla bebek yıkanır mı?

— Ne bileyim... Sen söyledin... Babanın burnu şaraptan öyle kızarıyor ki... dedin.

USTURA

Çok lâkırdıya düşkün bir zattır. Bir gün evinde kendi traş olurken bir ziyaretçi gelir. Söze başlamak ister.

— Birader, ustura boğazımda... Traşımı bitireyim de ondan sonra konuşalım!

Deyince misafir cevap verir:

— Fırsat bu fırsat... Ustura boğazından kalkınca ben ağzımı açamam!

○

EĞLENCE

Moiz ölüyordu. Haham geldi:

— Moiz, dedi, öldüyüne gam yema... Ahrette bulacayin zevki, bu dünyada bulamazdin. Cennetin eğlencelerine uyar yoktur.

Moiz, gözlerini araladı:

— Oyleysan burada ne duru yorsun, dedi, kalk beraber yidelim!

BASIN KURBANLARI!..

Politika dünyasında

Kurban bayramı!

Dünya Mizahından

Altı üstüne gelen ev

ALTI ÜSTÜNE GELEN EV

Krizal : Basit, mâkul bir adam..
Filâment : Edebiyat meraklısı, ukalâ karısı...

Beliz : Kız kardeşi

(Filament ile Beliz, yaptığı sarf, nahiv ve telâffuz hatalarile kulaklarının zevkini inciten hizmetçi Martin kadını o gün kapı dışarı etmişlerdir.)

Krizal

Keyfinizi yerine getirdik. Hizmetçi Martin kadının pabucunu eline verdik. Fakat ben kendi hesabıma bu kadının işinden pek memnundum.

Filament

Onun kabahati büyüktür. Bir takım barbar belâgat ve fesahat hatalariyle kulaklarımızı incitiyordu. Sokak çamurlarında sürünen darbı mesellerle bizi işkenceye sokuyordu. Bundan büyük kabahat mi istersin?

Krizal

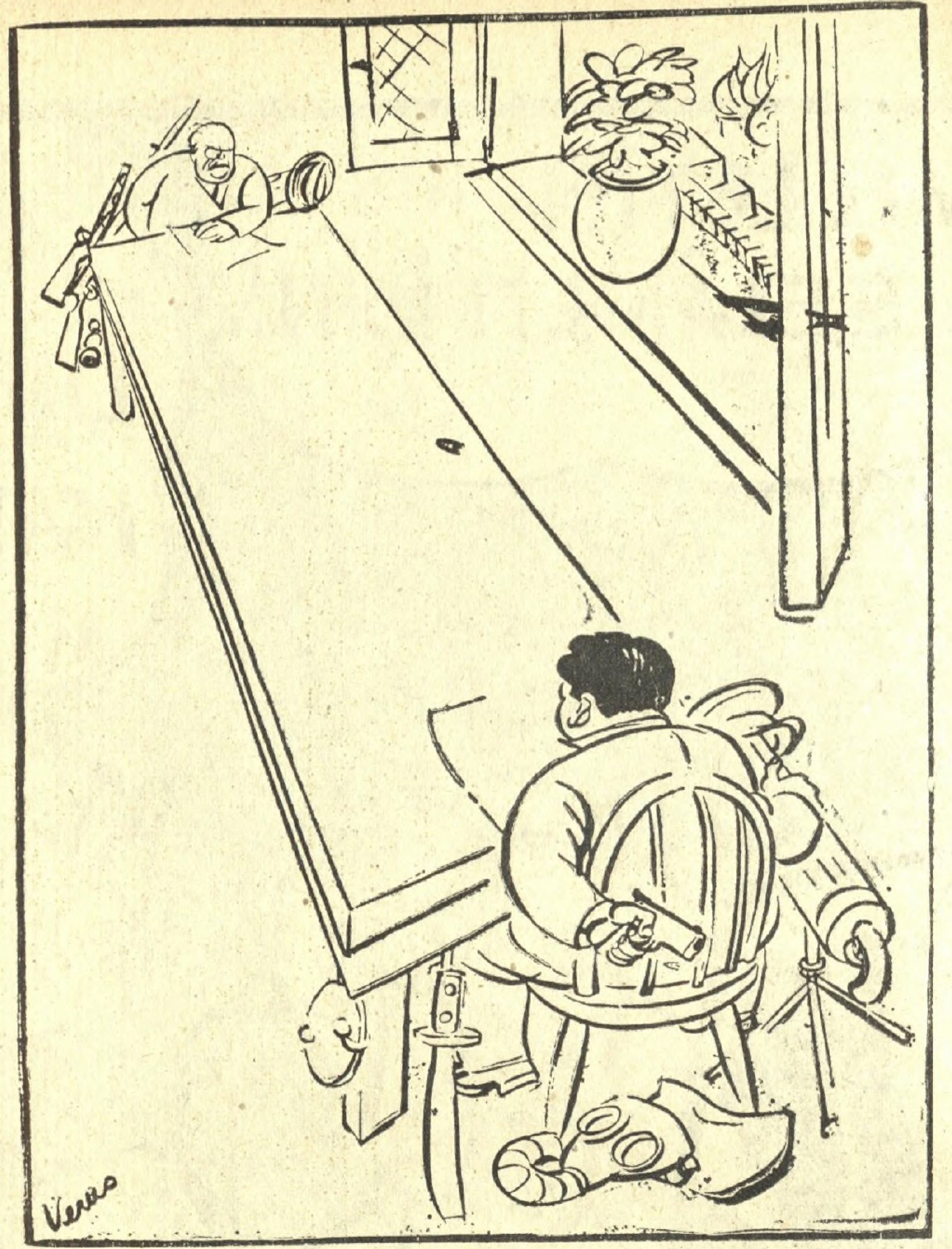
Martin gramer ve belâgat kaidelerini bilmiyordu amma yemek pişirmesini mükemmel biliyordu. Benim fikrimce bir hizmetçi zerzavat ayıklarken benim etimi yakmasın, yahut haşlamaya tuz doldurmasın da, varsın istediği kadar dil hatası yapsın; sıfatlarla isimlerin mutabakatına aklı ermesin. Ben güzel lâkırdı ile değil, güzel çorba ile yaşanacağı kanaatindeyim.

Filament

Ah bu kaba saba nutuk insanı ne korkunç surette kahrediyor. İnsan ismini taşıyan bir mahlûkun maneviyat âlemlerine doğru yükselmeğe çalışacağı yerde böyle maddî işlerle uğraşması yakışık alır mı? Vücut dediğimiz bu parçaya, bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermek doğru mu?

Krizal

Vücudum demek ben demektir. Ona elbette ehemmiyet veririm. Sen paçavra diyorsun ama, hele biri o paçavraya bir iğne batırmağa, yahut onu yırtmağa kalksın, nasıl feryad ettiğini görürüz.

Sovyet Rusyada Bakanlar kurulu!..

Beliz

Ruh ile beden gerçi bir arada yaşar. Fakat bütün ilim dünyasının kanaatince ruh bedene hâkimdir. Binaenaleyh bizim vazifemiz vücudu dünya yemekleriyle beslemeden evvel ruhu ilim gıdasiyle beslemektir.

Krizal

Açık söyliyeyim mi? Siz o ruhu pek süprüntü nevinden gıdalarla besliyorsunuz.

Filament

Aman ne ahenksiz, asaletsiz bir ifade...

Krizal

Artık patlıyorum. Sizin için herkes ne diyor biliyor musunuz? Deli diyor, deli!

Filament

O nasıl söz?

Krizal

Darılmayın açık konuşuyorum. Lâkırdı esnasında bir kelime yanlışı sizi kızdırıyor. Fakat hareketlerinizde ona benzemez ne falsolar var. Sizin edebiyat kitaplarınız bana batıyor. İçine yakalıklarımı koyduğum kalın bir lûğat müstesna, bütün kitaplarınızı süprüntülüğe atmalı ve ilmi şehrin bir kaç ulemasına bırakmalısınız. Tavan arasındaki o dürbünü ve diğer müzahrafatı defetmelisiniz. Gökte ay ve yıldızlarda neler yaptıklarını görmeğe çalışacağınıza evinizdeki pisliği ve rezilliği görüp önünü almağa çalışın.

Kadının vazifesi evine, çoluk çocuğuna bakmaktır. «Kadın mintan ile poturu birbirinden ayırd edecek seviyeye geldi mi, âlim olmuş sayılır» diyen babalarımız ne doğru söylemişlerdir. Onların karıları kitap okumazdı ama, iş bilirdi; dikiş dikerdi; çocuk bakardı. Zamane kadınları bu güzel âdetleri bıraktılar; muharrir olmak, yazı yazmak sevdasına kapıldılar. Benim evimde her şey biliniyor. Yalnız bilinmesi lâzım şeyler müstesna. Evet yıldızlarda ne olduğunu biliyoruz. Fakat kilerin, mutfağın halinden haberimiz yok.

Hizmetçiler de size uydular. Size yaranmak için âlim olmak hevesine kapılıyorlar ve işlerini yüzüstü bırakıyorlar. Biri kitap okurken kebabımı yakıyor. Öteki ben susuzluktan yanarken odasında beyit yazıyor. Evimde işe yarar bir bu zavallı Martin kadın kalmıştı. Onu da gramer ve belâgat bilmiyor diye sokağa attınız.

«Bilgiç kadınlar» dan :

Molière

— Bitirdiniz mi?. Sayfayı çevireceğim!..

Sanat Gecesi

Necmi Rıza Ahıskan'ı Beyoğlundaki mağazasında buldum: ipek kumaşlar arasında iki genç bayana dil dökerken... İçimden:

Çile bülbülüm çile!..

Diye bir köşede bekledim. Pazarlık bitip paketler sarıldıktan ve paracıklar kasaya girdikten sonra, karşı karşıya oturduk.

— Bir sanat gecesi hazırlanıyormuş sizin için, öyle mi?

— Evet efendim, Bilet mi emrediyorsunuz?

— Hayır, onu siz nasıl olsa gazeteye yollarsınız elbet... Benim öğrenmek istediğim şeyler başka: Meselâ neden «Sanat günü» ,değil de «Sanat gecesi»?..

— Efendim, karanlıkta daha iyi olur da ondan!

— Peki, neden açık hava tiyatrosunda?

— Mevsim icabı... Malûm ya, seçim ve geçim sezonundayız: Adnan Menderes'le Kasım Gülek'e baksanıza: Bir ay Akdeniz kıyılarında, öbürü Karadeniz çevrelerinde hep açık hava toplantısı yapıyorlar...

— Peki, siz de mi onlar gibi ak'la kara'yı seçeceksiniz?

— Ona ne şüphe?.. Onlar için rey pusulası ne ise, bizim için de bilet o!

— Bu sanat gecesinin, daha evvel, yirmi Ağustosta olacağını duymuştuk. Şimdi yirmi sekiz Ağustosa çevrildiğini söylüyorlar. Neden?

Necmi Rıza, hafif ve çekimser bir sesle kulağıma fısıldadı:

— Yirmi Ağustos Kurban bayramına rastlıyor... Ne olur, ne olmaz, dinleyicilerin beni kurban etmelerinden korktum!

— Programda neler var?

— Efendim, geceyi Beyefendi açacaklar...

— Beyefendi mi?.. Tanıyamadım... Kim bu beyefendi?

— Rica ederim şaka etmeyiniz. Beyefendi... Bizim beyefendi... Cumhuriyette her pazar kendi kalemiyle bile yazmıyor mu?.. Hani, bendenizi, hep bön, beceriksiz, hafız rolüne, ağabeyimi de...

— Ağabeyinizi mi?..

Mağazadaki biraderi söze karıştı:

— Bendenizi değil, Vasfi ağabeysini...

— Haaaa, evet, Vasfi Rıza ağabeyimi de yarı şakacı,, yarı lüpçü rolüne çıkarır... efendim?.. Tanıdınız şimdi?.. Hani biz mütemadiyen kendisine «Beyefendi» diye hitap ederiz.

«BEYAZ KADIN TİCARETİ!..»

— Bildim, bildiiiim: Burhan Felek beyefendi!

— Yaaa, üstadım, işte o! Burhan Felek, kendisine kavun yedirir, bizlere kelek!..

— Sonra?..

— Sonra efendim, Behçet Kemal şiirler okuyacak...

— O niçin?..

— Efendim, Doğan Nadi istedi bunu: Fazla kalabalığa mâni olmak için!..

— Başka?..

— Koroyu Mes'ut Cemil idare edecek... Eh, Behçet Kemalden sonra dinleyicileri biraz da mes'ut etmek lâzım değil mi? Ondan sonra efendicazıma söyleyim, sıra bize gelecek ve Vasfi ağabeyimle ben, beraber okuyacağız?..

— Kime?..

— Aaaa, müsaade buyur üstadım. bunu söylemeyin...

— Yoksa yeni kanundan mı korkuyorsun?..

— Ne münasebet!.. Bizim kanun da, ud da, keman da hepsi eski... Öyle yenilerle işim yok!

— Son bir sual: Geceliğiniz adam başına kaça?..

— Efendim?.. Anlayamadım?..

Biz konuşurken, bir de baktım, elinde bilet deste, Bedii Faik şeytan kaşlar dikilmiş, gözleri pırıl pırıl, karşıma çıkıvermez mi:

— Akbaba'yı bir miktar yolabilir miyiz?..

Hey gidi dünya hey, bir de «Balık balığı yerse balıkçı ne yer?» demişler. Lâf!

AKBABA

ZAVALLI SALAMON

Salamon, dostu Hayimaçiye rastgeldi. Ağlıyarak dedi ki:

— Ah! Ne kadar yazik! Başima yelenler! Bitun sermayeyi kaybettim! Maf oldum!

— Ağlama, sikilma! Başkasina da olur. Soyle bakalum, hepsi ziyanin ne kadardir?

— Alti bin lira.

— Sayi mi?. Çok be!..

— Hem da bilir misin, Hayimaçi? Bu paranin içinda yuz lira da benim kendimin vardi!

413

Eski Türk Mizahından

Sahne hatıraları:

Sen git, sen dur!..

Raşid Rıza anlattı:

Vaktile (Holas), (Manakyan) dan ayrılıp bir kumpanya yapmış, Anadoluda turneye çıkmıştı. Her şehre uğruyor, yerine göre temsiller veriyordu. Bir gün (Anjelo Malipiyey) oynanılacaktı. Kumpanyanın dörtbaşı mâmur olmadığı için, elde ne bulunursa, kimler varsa, onlarla idare edilmek zarureti vardı.

(Anjelo Malipiyey) de, Anjelo karısının ihanetini cezasız bırakmaz. Hâkimle papazı huzuruna çağırır. Nihayet hâkime gitmesini, papaza da günah çıkarmak için durmasını emreder.

Hâkim (Kâmil), papaz da (Rupen) imiş. Bu iki rolün lâkırdısı yoktur, gel, denilince girerler, çık, denilince çıkarlar. Kıyafetleri de siyah dominodan ibarettir.

Kâmil ile Rupen akşamdan bir, bir daha, bir daha derken mükemmelen kafayı tutarlar. Piyes başlar, ikisi de dominoyu giyerler ama turşu gibidirler. En mühim nokta gelir, Anjelo emreder:

— Hâkim efendi, gidiniz.

Kâmil, Rupene, Rupen de Kâmile bakar, acaba hangisi hâkim, hangisi papaz? Baht işi der, Kâmil yürür, Rupen de yürümez mi? Anjelo rolünü oynıyan Holas ne yapsın? Tekrar emreder:

— Papaz efendi, siz durun!

Kâmil ile Rupen bakışır ve ikisi de zınk! diye dururlar. Holas hiddetle dişlerini gıcırdatır:

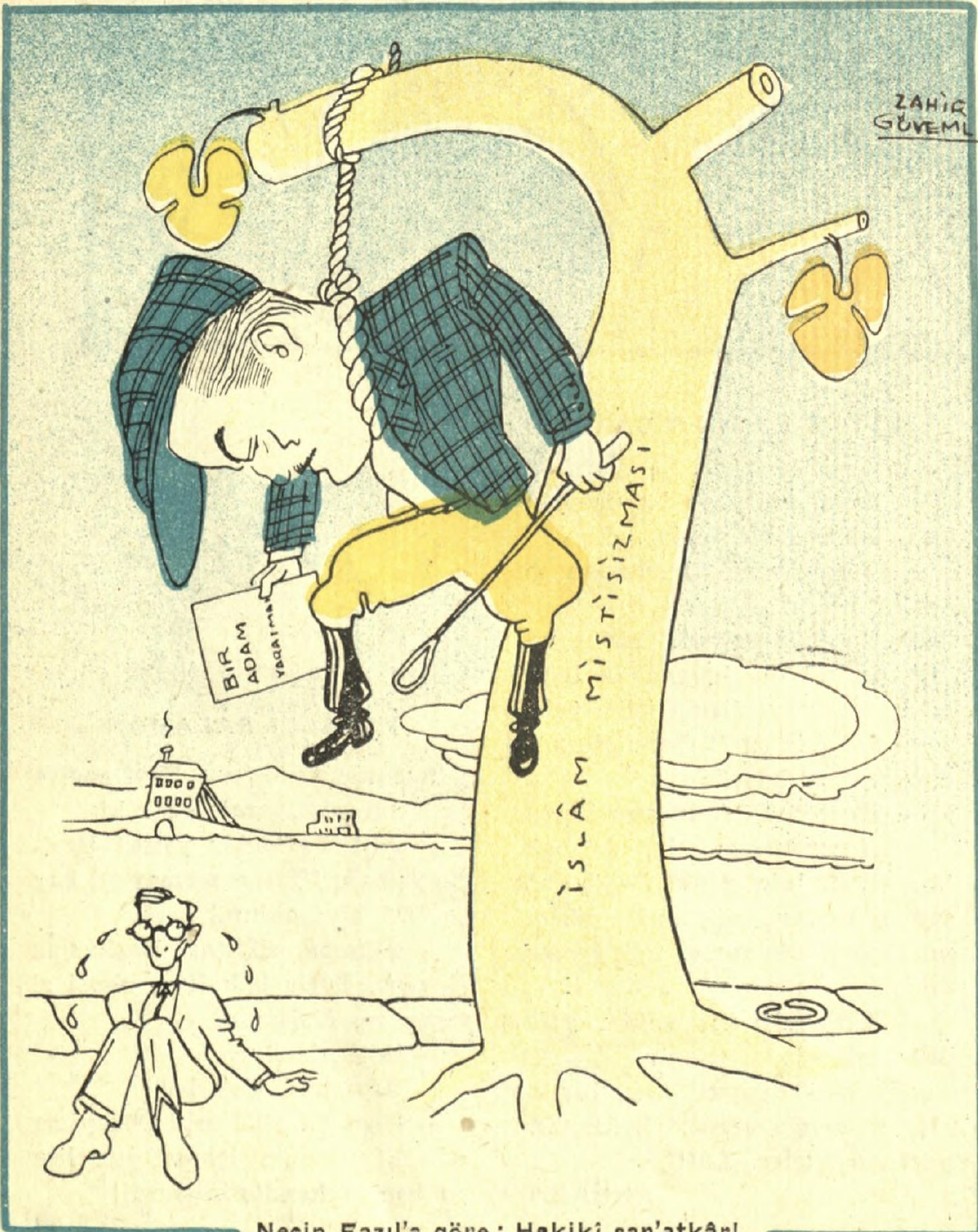
— Hâkim efendi, siz gidin.

Rupen, Kâmile, Kâmil Rupene yapışıklarmış gibi kapıya doğru giderler. Holas çıldıracak :

— Papaz efendi, siz durun!

Gene ikisi de durmaz mı?..
Holas dinden, imandan, çileden çıkar, bağırır:

— Kâmil, sen git... Rupen, sen dur!

Necip Fazıl'a göre : Hakiki san'atkâr!..

— Ah bir numara daha olsaydı...
— Tayyare piyangosu mu vuracaktı?..
— Hayır, Üniversitede sınıf geçecektim!..

FADİMENİN İNEĞİ

Köy hocası, sabah namazını kıldırdıktan sonra, mescidin kapısını kapamış, evine dönüyordu. Yolda Hasan pehlivanın on üç yaşındaki kızı Fadimeye rastgeldi. Çocuk, arkasında bir inek yediyordu. Hoca sordu :

— Nire gidiyon boğle irkenden, gı?

— İneği Elekçoğlunun boğasına götürüyom, emmi!

Hoca kızdı. İneği boğaya götürmek, bu yetişkin bir kız çocuğuna gördürülecek hizmet miydi?. Hiddetli hiddetli :

— Bu işi buban goremez miydi, sanki! diye bağırdı.

Fadime güldü :

— Nice olur, hocafendi? dedi, bubam okuz mu kü ya?!..

İKİSİ DE CEHENNEMLİK

İzmirli Ruhi merhum, bir gün Kordonboyunda otururken, oradan geçen, seyyar satıcı Yahudiyi yanına çağırır. Bir çift potinbağı aldıktan sonra ona der ki:

— Haberin var mı, bezirgân?

— Hayrola, paşam?

— Yahudilerle eşekleri cennete koymuyorlarmış.

Yahudi, câlî bir tebessümle, hemen şu cevabı verir :

— Sayi mi? Şimdi ikimiz da cehennemde yideceyiz?...

Münekkit — Fakat romanınızın aslı bir Fransız muharririnin-miş...

Muharrir — Olsun, fikir benim!..

Münekkit — Ne fikri?

Muharrir — Oradan aşırmak fikri!..

ŞAŞMA!

— Yahu, dünyada ne olsa insan namusluluktan ayrılmamalı..

— Bu söz neden icabetti?

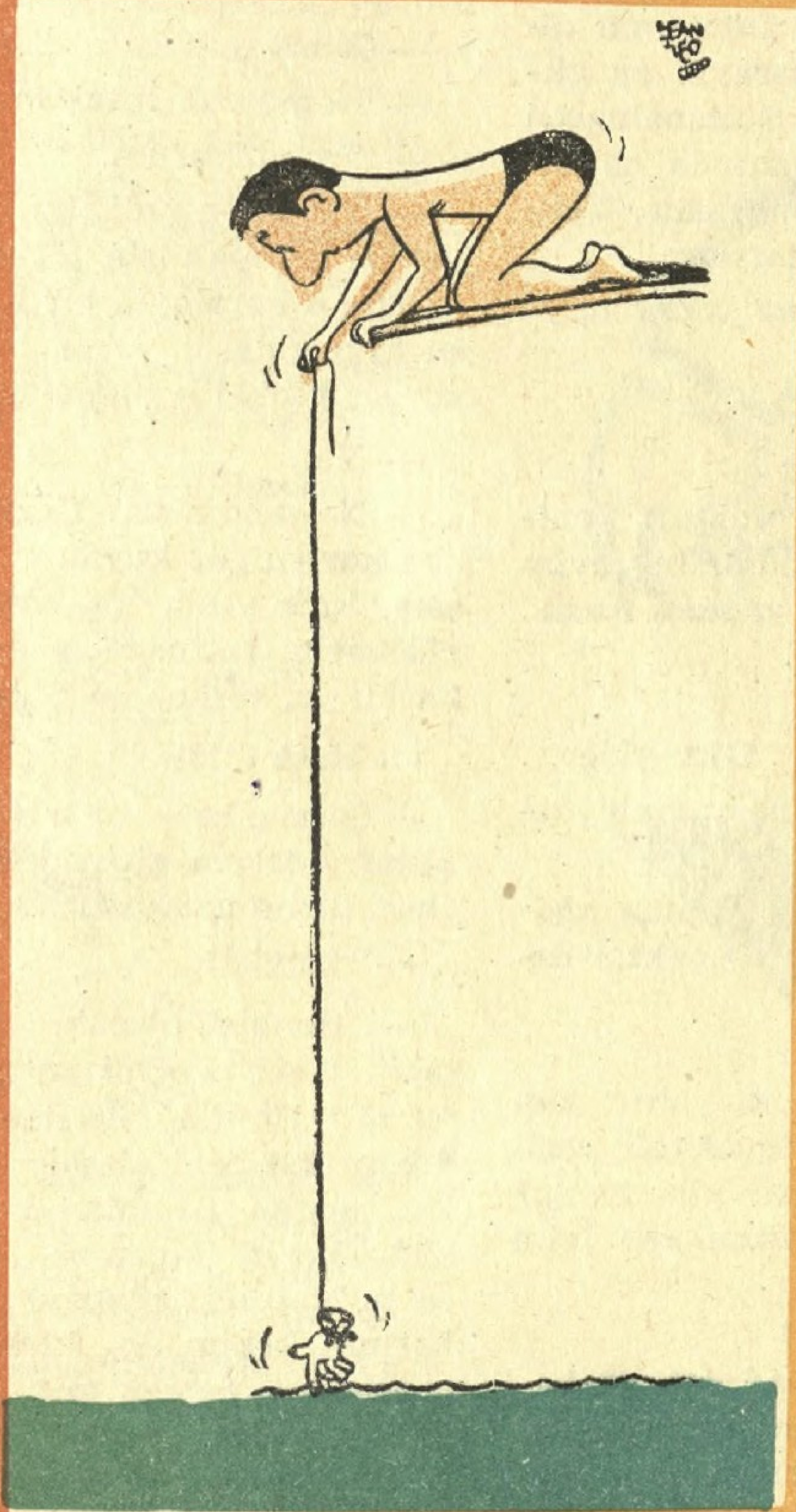
— Birader, yolda bir saat bulmuştum, göstermediğim saatçi kuyumcu kalmadı, kimse beş para vermedi... Nihayet sahibini bulup iade ettim. Adamcağız bana üç lira bahşiş verdi...

414

Dünya Karikatürleri

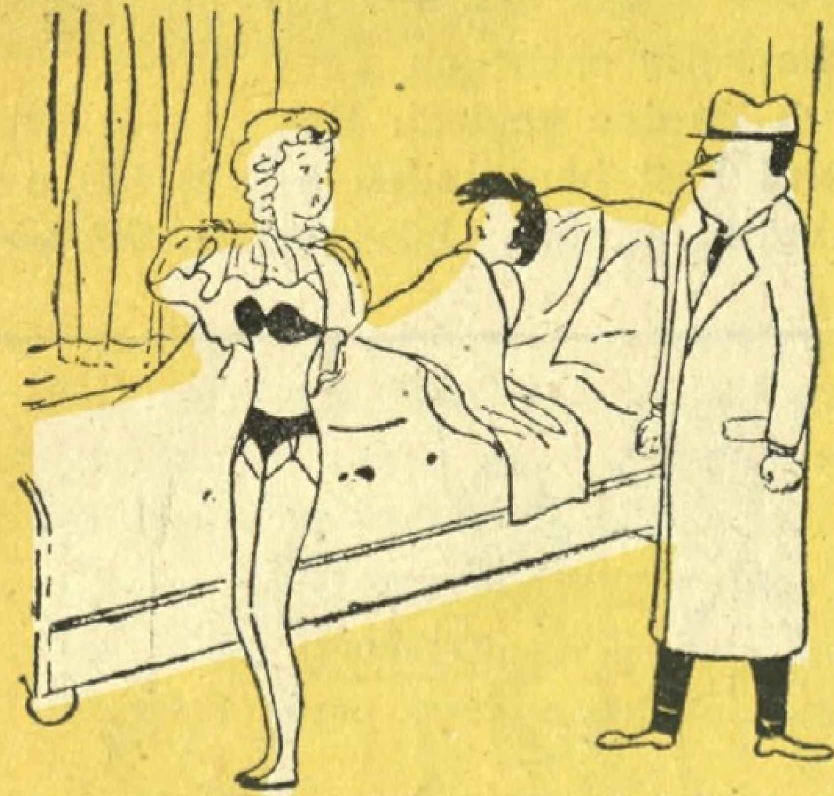
YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Mayonu verir misin? Sana şimdi lüzumu yok!..

— Le Hérisson —

— Yatağımda bir yabancı han..

— Rica ederim bağırma, çarşafı değiştiririm!..

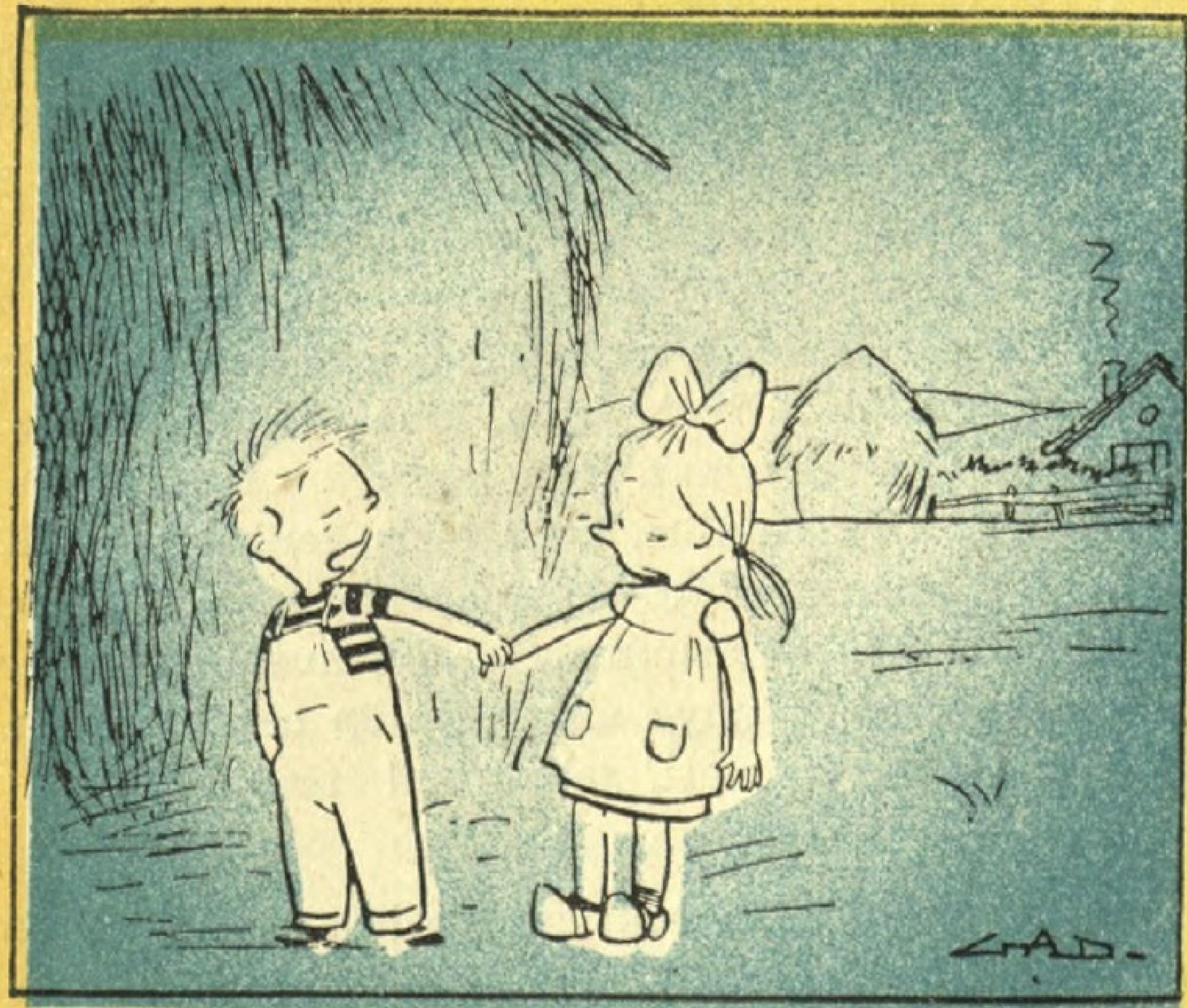
— İci Paris —

MAYO MÜSABAKASINDA :

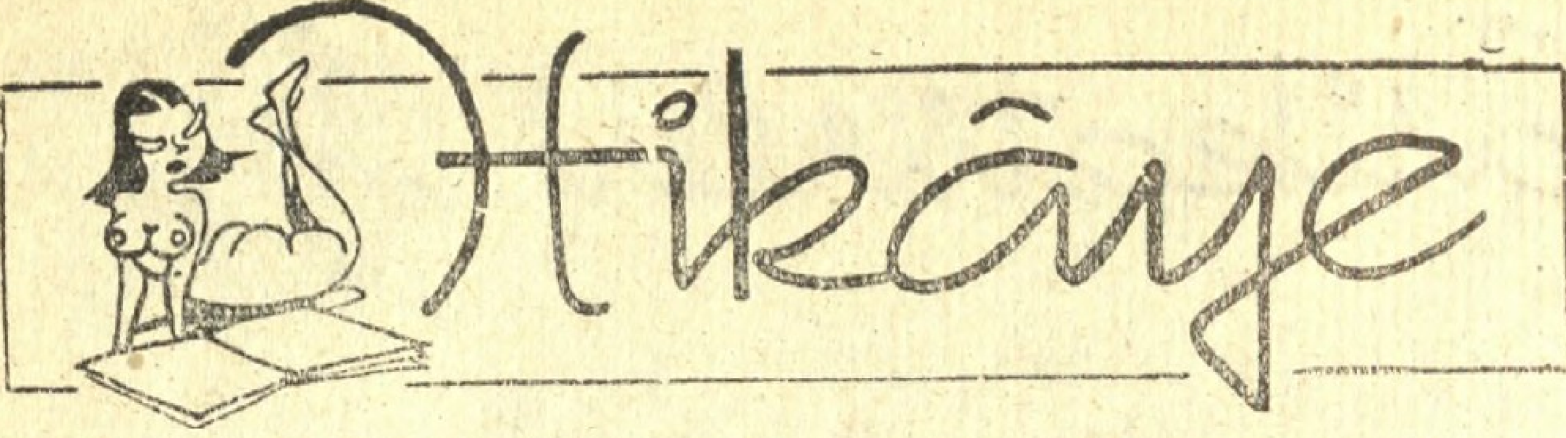
Jüri — İşte, bu cidden nefis!..

— Le Hérisson —

— Gel köylü kız, sana bu sene Pariste gördüğüm bütün filmleri anlatayım!..

— İci Paris —

Yavuz Hırsızlar

Sarhoş, içmiş, içmiş, fitil gibi olmuş, avaz avaz bağırıyordu:

— Oooooofffff, of, yandım Allaaaaah!...

Gecenin bu vaktinde, mahallenin bütün uyuyanlarını yerinden fırlatacak nârayı duyunca köşedeki nokta ister istemez herife yaklaştı:

— Ne bağırıyorsun böyle gece vakti?

Sarhoş, polis memurunu gözlerini kısarak uzun uzun süzdü, tetkik etti. Sahici polis olduğuna aklı kestikten sonra hemen elini cebine attı. Buruşmuş, kenarları tirçillenmiş bir kâğıt çıkararak memura uzattı:

— Evrakım yolundadır ağabeyciğim... Sen ne bağırıyorsun deme, neden bağırıyorsun de...

Polis hayretle sarhoşun verdiği kâğıdı gözden geçirdi. Bakırköy akıl hastahanesinden alınma, alkolik sıfatını hüviyet varakası gibi taşımasına yarar bir rapor.

— Böyle gece vakti bağıracağına git evinde yat...

— Evimde mi? Hangi evimde? Evimi aldılar, beni sokağa attılar.

— Otele git.

— Son meteliğime kadar soyuldum.

— Ama içmeğe para bulmuşsun ya...

— Eş dost sağ olsun. Sen bir kadeh çekmek istersen sana bir kadeh ikram edecek eşin dostun yok mudur yani? Yoksa yaşama be yer yüzünde...

— Çok söylenme. Sesini kes ve buradan savuş...

— Savuşayım ama nereye?

— Eşinin dostunun evine. Hani şu sana içki ikram edenlerin...

— Artık kalmadı. Bir dostum vardı, o da bana bu oyunu oynadıktan sonra...

— Kim dedi sana kumara otur diye?

— Hayat kumar zaten ağabey. Hem ben kumarda kaybetmedim ki? Herifçi oğlu karımı aldı elimden... Sen belki de iyi olmuş diye düşünürsün ama, karı da maldı ha... Dünyanın diyemem ama, Aksarayın en güzel kızıydı. Şu Sultanahmetli Tatar Sulhiye yanında haltetsin. Mal canın yongasıdır. Yoksa üstüne yapar mıydım...

— Kimin üstüne yapar mıydın?

— Karımın...

— Ne yaptın?

— Söyledik ya yahu... Yenikapıda üç göz odalı bir evim vardı. İşte orasını yaptım. Aaah.. ciğerim yanıyor...

— Karıya mı?

— Yok be, eve... Gitti gider...

— Karının demek, senin demektir...

— Dizgi yanlışı yapma ağabey, demekti de, demektir değil...

— Neden o?

— Karı nerde ki yahu? Demindenberi ben tevekkeli yerli film reklâmı yapar gibi bangır bangır bağırmıyorum ya? İçim yanıyor içim...

— Boşadın mı?

— Daha boşamadım ama, bana o oyunu oynadıktan sonra, mahkemelik olacağız elbette...

— Ya... işin içinde iş var demek...

— Hem ne iş kardeşim. İnan olsun Moskof gâvuru bile birbirine böylesini oynamamıştır. Hani o namussuz İbrahim var ya?

— Kim?

— Namussuz İbrahim...

— Tanımıyorum.

— Yahu sen polissin. Namussuzları tanımak işin gücün. Neyse, işte o kaatayla bir içtiğimiz su ayrı giderdi. Ana baba bir kardeş gibiydik namussuzla.

— Ya...

— Ne sandın ya? Hergele, bizim karıya göz koymuş. Bir akşam, kırk yılda bir, eve erken gideceğim tuttu. Hem de, aksilik bu ya, sarhoş da değildim.

— Hatâ etmişsin...

— Sorma, hem ne büyük hatâ. Yatak odasına girince ne göreyim? Bizim namussuz...

— Hangisi?

— Hangisi olacak, İbrahim tabii. Karıyla ayni yatakta değil mi? Herifin üzerine çullandığım gibi beni alaşağı etti. «Ulan, dedim Allahtan kork. Bu kadın benim karım be...» Ne dese beğenirsin ağabey? «Senin karınsa benim de kırk yıllık metresim» demez mi? «Sen ne karışıyorsun?» dedi, «Bizi ne hakla rahatsız ediyorsun?» de-

Naleden :

Hamdi VAROĞLU

Hattın öbür ucunda açılan telefonun hafif tıkırtısını duyunca, yüreği hop etti.

— Allo, sen misin?.. Hele şükür!.. Evet, benim... Bu akşam, seni üstüste iki defa aradım... Biraz rahatsızım, sokağa çıkmıyacağım, demiştin... Arayıp bulamayınca merak ettim... Tabiî... İki defa aradım... Şimdi nasılsın, iyice misin? Geçmiş olsun... Evet, yarın, ama öğleden sonra. Herhalde dörtten evvel olmaz. Öğle yemeğine misafirimiz var... Ben de seni... Hem senden daha fazla, muhakkak... Kapatıyorum, beni çağırıyorlar... Allaha ısmarladık şekerim!..

Hakikaten de, kocasının sesini duymuştu. Salondan kendisini çağırıyordu. Kapıya doğru dönüp cevap verdi:

— Buldum gazeteleri, geliyorum!

★

Cavitle Turhan çok eski arkadaştılar. Hattâ aileleri arasındaki yakınlık, akrabadan da ileri denilecek derecede samimî olduğu için, arkadaşlıkları kardeşlikten farksızdı. Turhan, Selma ile evlendikten sonra, bekârlığiyle evliliği arasında derhal bir uçurum açan erkekler gibi hareket etmemiş, eski arkadaşiyle münasebetlerinde hiç bir değişiklik olmamıştı. Selma, iki erkeğin arasında otomatik şekilde bir üçüncü arkadaş gibi yer alıvermişti.

Sonra, bu arkadaşlık, kaynayan bir zemin üzerinde süzülürcesine, çok süratle renk ve şekil değiştirdi. Cavit, çok kimsede tenkit ettiği bir hareketi, istemiye istemiye yaparken, vicdanının sesini, Selmanın soğukkanlılığı sayesinde susturabiliyordu. İlk zamanlarda inhisar eden bu huzursuzluk, gitgide, yerini bigâneliğe terketmiş, Selma ile Cavit arasındaki münasebet, gizliliği müstesna, tabiî bir hal almıştı.

Selma esmer güzeliydi. Fakat güzelliğinin derecesini ilk bakışta anlamak mümkün değildi. Harikulâde güzel, hafif kıvırcık saçlarını ortadan ayırıp başının üstünde yassılttığı zaman başka türlü güzel, dağıtıp ensesine döktüğü zaman, daha başka güzeldi. Bazan bu dağınık saçları iki ucundan tutup iki uzun kurdelâ gibi çenesinin altından geçirdiği de olurdu. O zaman tümsek,çe alnının, beyzî yüzünün, derinden bakışlı gözlerinin gizli mânasını, bu siyah, canlı bağ büsbütün arttırıyordu.

Dudaklarını, tebessümün süslediği nadir görülürdü. Gülümsemek şöyle dursun, Selma sık sık göğüs geçirir, dertli insanlar gibi, bezgin, kasvetli, melâlli gözükmekten zevk aldığı intibaını verirdi.

Altın sarısı gözleri, mat, sabit bakışlariyle, zaman zaman âdeta tahammülfersa bir ifade alır, bu sabit bakış, gözlerini bebeksizmiş gibi, gayri tabiî bir görünüşe bürürdü.

Selmayı yere baktırmak güçtü. Fazla ısrarlı bir bakış karşısında kalacak olsa, bir kaç saniye sonra başını ağır ağır öteye çevirmekle iktifa eder, hafifçe omuz silkerdi.

Cavit de onun kadar içinden pazarlıklıydı. İkisi de biribirlerinin daha konuşkan, daha samimî, hisleri daha belirli olmasını ister, fakat bu istek hiç bir zaman hakikat olamazdı.

Selma, bazı zamanlar, güzel buklelerini çenesi altında sert bir hareketle düğümler:

— Benimle hiç konuşmadan, karşımda saatlerce böyle nasıl oturabiliyorsun? diye sorardı.

Cavit gülümser:

416

di. «Kocasıyım» diyecek oldum. «İsbat et de görelim» diye danalar gibi böğürdü. Üstüme yürüdü. Utanmaz karı da: «Defol benim evimden» diye beni bir temiz koğdu. Üstelik döğdüler. «Bu ev tapusiyle benim, çık dışarı» diye bağırdıkça kadın, yüreğime iniyordu az kalsın. Çıktık tabii. Elden ne gelir? Biri tapudan bahsediyor, öbürü kırk yıllık haktan. İşte o zamandanberi sokaktayım. Hani arasıra içmesem, bunları kime anlatacağımı bilemiyorum. İnsan utanıyor da... Söyle be ağabey, ben bağırmıyayım da kim bağırsın?

— *Hikâyeci* —

Lûtfen

Kapının önünde: «Lûtfen ayaklarınızı siliniz» diye bir levha vardı. Lâkin içerisi o kadar pisti ki, Vâlâ Nurettin, levhanın altına şu kelimeleri ilâve etmekten kendini alamadı: «Dışarı çıkarken!»

— **Neden İstanbula bir tımarhaneciyi vali yaptılar?..**
— **Bu gidişle çıldıracağımızı bildikleri için olacak!..**

— Zannederim, ayni suali benim de sana sormağa hakkım var, derdi.

— Sen başka, ben başka. Benim yaradılışım böyle!

— Belki benimki de öyledir.

— Sonra, benim susmamın sebepleri olmadığı ne malûm?

— Neymiş o sebepler?

Selma susuyordu. Göz kapakları, altın sarısı gözlerini örtüyor, Cavit, sualini tekrarlıyordu. Belki de genç kadın, onun tarafından daha fazla ısrar bekliyordu. Yedi senedir tanışıyorlardı, birbirlerini her gün görüyorlardı, başbaşa geçirdikleri saatler bir araya getirilse, seneler olurdu. Buna rağmen, hâlâ ayni noktada idiler, birbirlerinin mahremiyetine tamamen girebilmiş sayılmazlardı.

Senelerce devam eden tecrübelere rağmen, Cavidi en çok şaşırtan şey, Selmanın Turhan hakkındaki kanaatı idi. Genç kadının, kocasını her an müdafaaya hazır öyle bir hali vardı ki, senelerce evvel başlayıp hâlâ devam eden aşklariyle taban tabana zıd bir hâdise teşkil ediyordu.

Turhanı tenkit etmek, onun aleyhinde herhangi bir söz söylemek, gerçi Cavidin aklından geçmezdi. Fakat ne olursa olsun, muhtelif zamanlarda, Selmanın hiç sebep yokken kocası hakkında sitayiş yollu sözler sarfetmesi, bir nevi peşin ihtar mahiyeti taşıyordu.

★

— Cavit beyin geldiğini hanıma haber ver, Müjgân.

— Hanımefendi daha gelmedi, efendim.

— Peki. Geldiği zaman, burada olduğumuzu söylersin.

Selma, on dakika sonra geldi. Arkasında gayet sade bir tayyör vardı. Güzel yüzü, her zamankinden daha canlı görünüyordu:

Yemekte, konuşulan şey hep Cavidin Mısır seyahati oldu. Selma, bermutat susuyor, lâkırdıya karışmıyor, fikir yürütmüyordu.

Turhan, bir fikri sabit etrafında dolaşır gibi, Mısırdaki mülk ve vakıf işlerinin hallinde, kendisinin yardımından faydalanması meselesini Cavide telkine çalıştı. Yan gözle, Selmaya bakıyor, göz kırpıyor:

— Karımın dediği gibi, bu yaşta Mısırlara kadar gitmekten çekinmem, diyordu. Sana buradan da, oraya giderek de hizmete her zaman âmadeyim, çekinme, emret...

Ayrıldıkları zaman, saat üç vardı. Turhan, daha önce:

— Ben gidiyorum, dedi. Çok mühim bir işim var. Demek ki, önümüzdeki pazartesi yola çıkıyorsun, öyle mi. Cavit?.

— Öyle. Bilemedin, salı günü.

— Salıya kadar sık sık görüşelim, Allah aşkına!

— Elbette! Vakit buldukça sizdeyim, merak etme!

O gittikten sonra, Cavitle Selma da indiler. Cavit:

— Arabam aşağıda, dedi. Gideceğin yere kadar seni götüreyim mi?

Genç kadın cevap vermedi. Dalgın gözüküyordu. Cavit, teklifini tekrarlayınca:

— Zahmet etme, diye cevap verdi. Biraz yol yürümek istiyorum. Hava çok güzel.

— Akşama bana uğrarsın, değil mi?

Selma başını salladı:

— Evet, dedi. Ama çok geç gelebilirim. Öğleden sonra müthiş işim var..

Sonra ilâve etti:

— Sen akşama, yemeğe bize gel, daha iyi. Hem vakit kazanmış oluruz, hem de ben yetişeceğim diye nefes nefese kalmam.

— Pekâlâ, öyle olsun. Ama mademki çok işin vardı, otomobilden istifade etmeliydin.

Bir müddet, bir şey konuşmadan yürüdüler. Cavit yan gözle genç kadının yüzünü tetkik ediyordu. Bir aralık:

— Canın sıkılıyor gibi görüyorum, dedi. Nen var?

Aldanmıyordu. Selma, hep yere bakarak, dert yanar gibi acı bir ifade ile :

— Bu işte benim zerre kadar dahlim olmadığına inanmanı isterim, dedi.

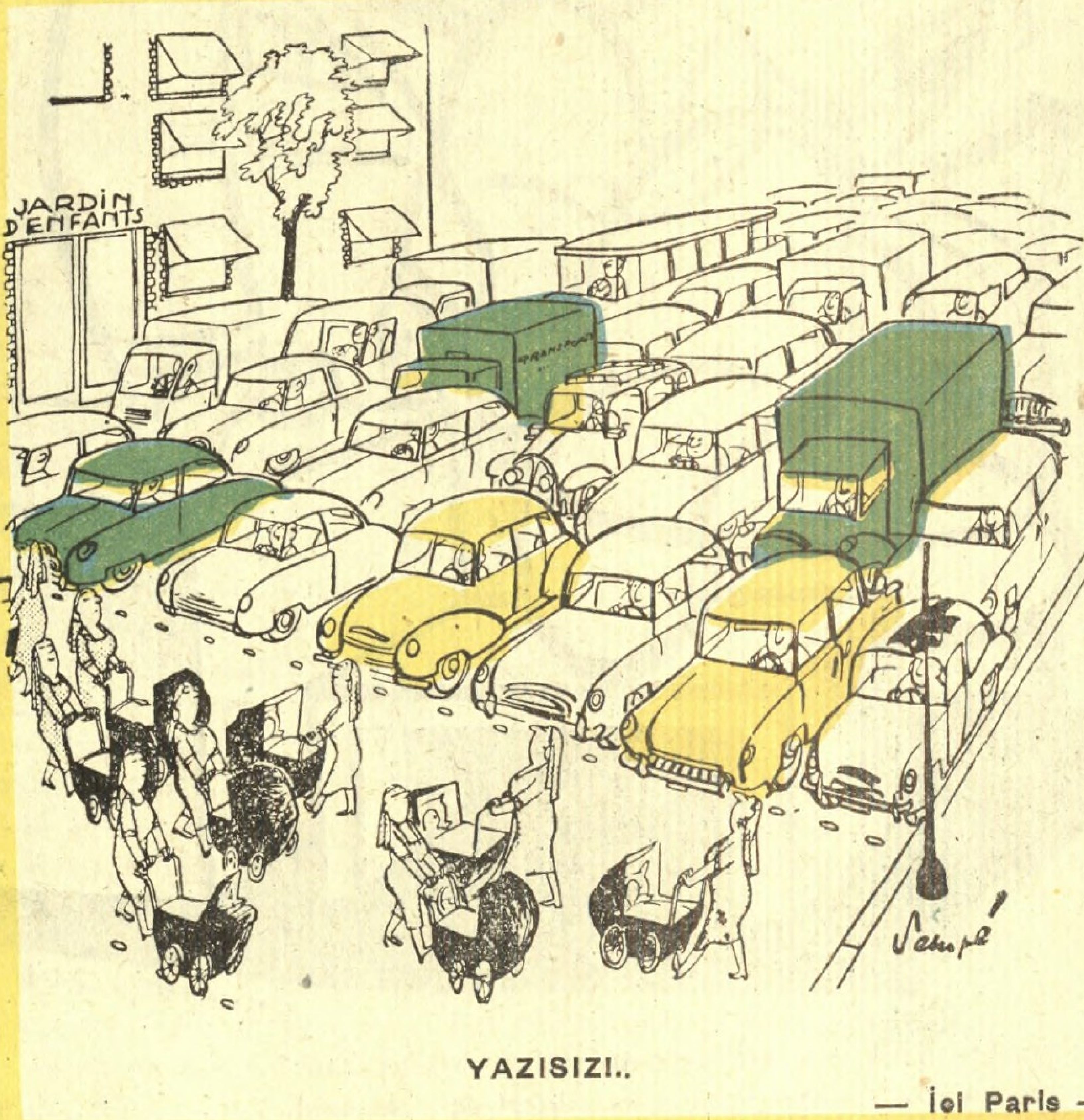
— Hangi işte?.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

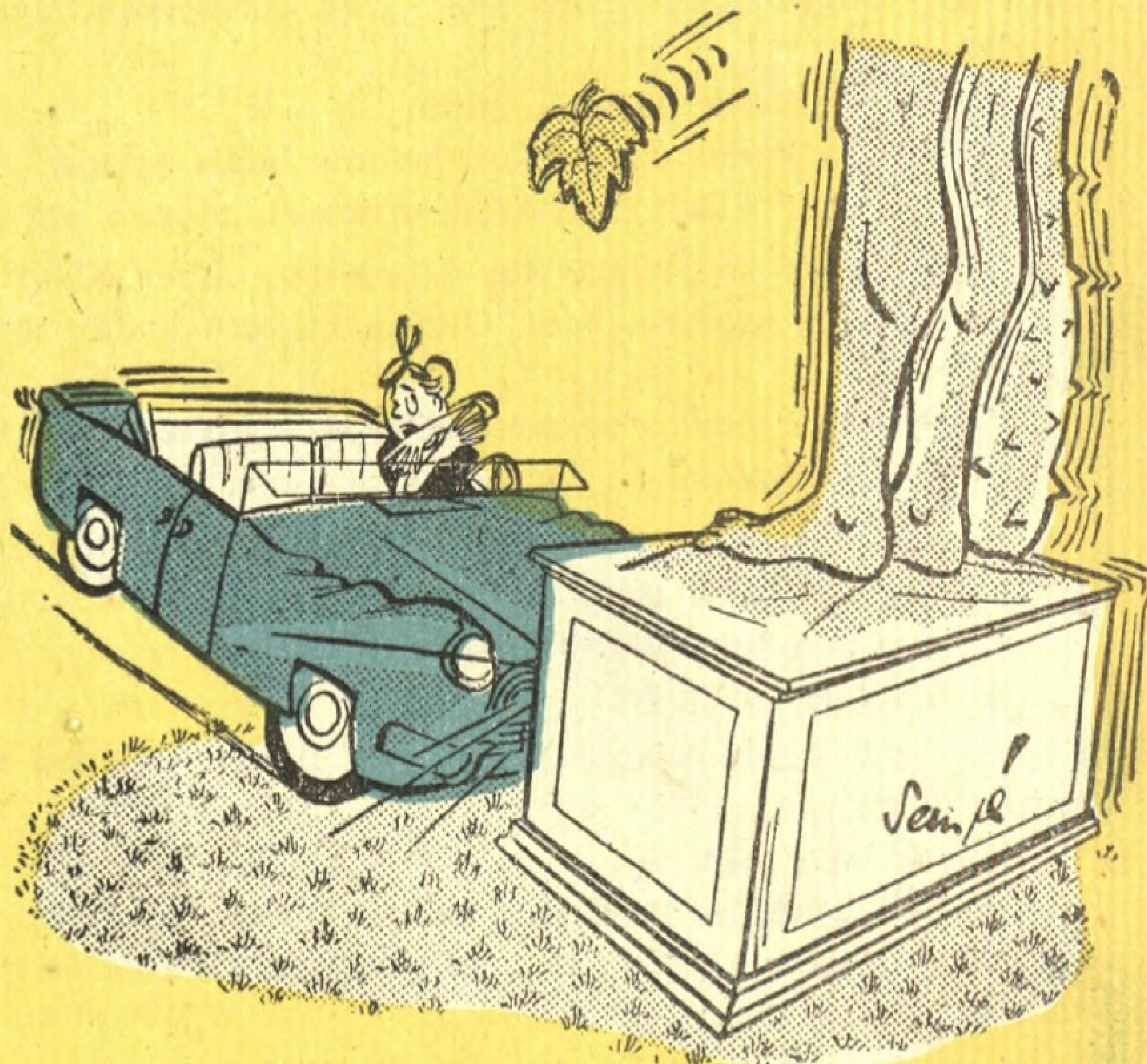
YAZISIZ!..

— İci Paris —

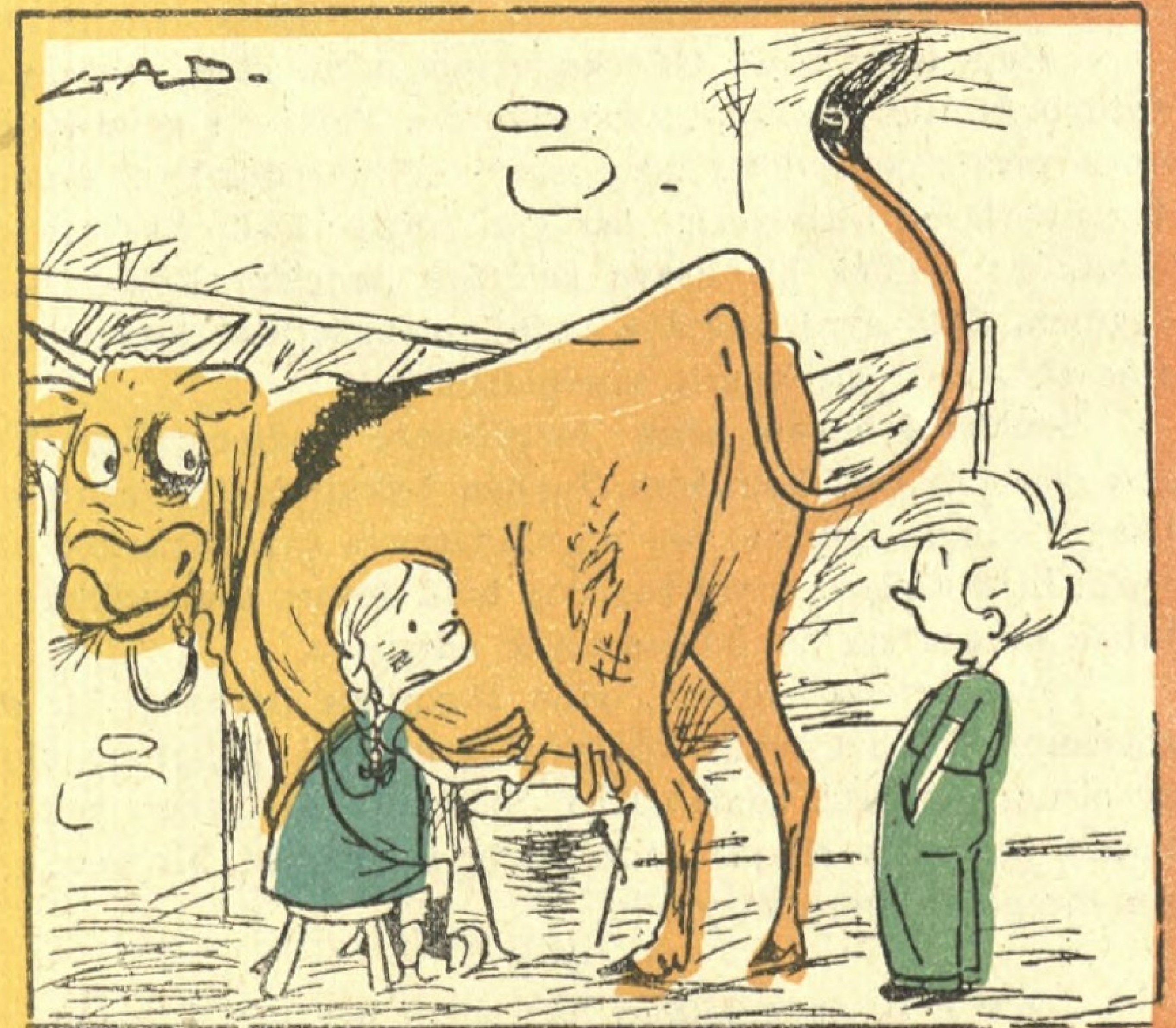
— Bayanla evlenmeyi kabul ediyorsanız en az altı kere «evet» deyiniz!..

— İl Travaso —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Çok güç... Biz Pariste sütü inekten değil, şişeden içeriz!..

— İci Paris —

916

TÜRKİYE İŞ BANKASI

HAYALLERİNİZ HAKİKAT OLABİLİR

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

DENİZCİLİK BANKASI T. A. O.

Yalova

Kaybettiğiniz sağlığa aradığınız neşeye kavuşmak için günlerinizi Yalova Kaplıcalarında geçiriniz !... Konforlu Oteller - Muntazam Servis - Nefis Yemekler - Orkestra

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
ISTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:

Ercan Matbaası

Telefon
21811

12 13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
GRİPİN

KİNİNLİ
GRİPİN
faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Akbaba

— Ben, tek ayak üstünde ayda bin lira kazanıyorum...
— Ah, keşke kırk ayak olsaydın!...

420

27 Ağustos 195[illegible]